

Abonyi Sándor és Abonyi Sándorné

Abonyi Sándor
Abonyi Sándorné

Házasság

Ez a digitális könyv több önálló írás egybeszerkesztett változata, amelyek a <https://keskenyut.wordpress.com> honlapon jelentek meg

TARTALOMJEGYZÉK

A házasságról
Jézus tanítása a házasságról, a válásról és az újracházasodásról
Párválasztás, házasság
Babavárás
Szent asszonyok öltözködése
Felemás iga esete
Jézus és a parázna asszonyok
Hogyan látja Isten a párkapcsolatokat
A tökéletes házasság

A szerző nevének és a honlap címének megadásával a könyv egésze és az egyes részek önállóan is terjeszthetők!

A házasságról – Abonyi Sándor

Hónapokon keresztül foglalkoztatott az Úr a házasság, különösen a válás és újrահázasodás kérdésével, amely az utóbbi időben eléggé megszaporodott. Riasztó a mostanra kialakult állapot nemcsak a világban, hanem a gyülekezetekben is. Azért is sürgetővé vált ennek a kérdésnek a tisztázása, mert az egyes felekezetek, gyülekezetek különböző – egymásnak és ebből adódóan az igének is ellentmondó – álláspontokat alakítottak ki. Ez teljességgel lehetetlen, mert az ige nem bontható fel, és nem mond ellent önmagának. Természetesen mindenki a Bibliára hivatkozik, és úgy tűnik az igék között „lavírozva” próbálják a saját álláspontjukat alátámasztani. Ezeknek alapvető célja a válás miatt kialakult helyzetek igazolása az igével. Ez azonban nem az igazságban, hanem a hamisságban való járás, amit Isten gyűlöl. Az igének nem tisztességes, hanem valamilyen „manipulatív” módon való hasogatásának az lesz a következménye, hogy az Isten szemében bűnnek számító cselekedetek Isten akaratával megegyező cselekedeteknek fognak tűnni. Erre mondja az ige:

„... a tudatlanok és állhatatlanok elcsűrnek-csavarnak, mint egyéb írásokat is, a magok vesztére.” (2 Péter 3.16)

továbbá

„Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak!” (Ézs 5:20)

Krisztus Menyasszonya, a gyülekezet ebben a nagyon lényeges kérdésben is világosság kell, hogy legyen a világ számára. Nem engedhető meg, hogy a világ normái bejöjjenek a gyülekezetekbe, hanem az egyház valóságos szentségének kell kiáradnia a világ felé és elnémitani a hitetleneket. Úgy tűnik ma sok gyülekezet nem követi ezt.

Ez nem egy téma a sok közül a gyülekezetekben, hanem az egyik legfontosabb. Ez azért fontos, mert Pál apostol az efézusiakhoz írt levelében Krisztus és az egyház kapcsolatát a férj és feleség kapcsolatához hasonlítja: a Vőlegény (Krisztus) és a Menyasszony (a Gyülekezet). A férj és a feleség biblikus házasságának – Krisztusban egybeszerkesztett és emberek által fel nem bontható egységének – prófétikus jelentősége van világ számára. A házasság Krisztus és a Gyülekezet kapcsolatának szent, felbonthatatlan egységét kell, hogy üzenje a világ felé. Tudjuk, hogy Krisztus hűséges a Menyasszonyához, a Gyülekezethez és ezt a keresztyén házasságokban is fel kell tudni mutatni.

50 évvel ezelőtt a válás még gondolatban sem merült fel hívő emberekben. Mindenki tudta, hogy „Isten gyűlöl az elbocsátást”, mert az bűn Isten szemében. A keresztyén erkölcs és az Isten-félelem alapvetően meghatározta még a nem hívő emberek gondolkodását is. Akkoriban a keresztyén erkölcs alapértékei (tisztesség, becsületesség, őszinteség, hűség stb.) voltak és nem a „mindenki a maga hasznát keresi” (Fil. 2.21.) hozzáállás. Ezért a nem hívő emberek életében is ritka volt a válás, mert újrահázasodásra csak polgári eljárás keretében volt lehetőség, a hagyományos felekezetek a temp-lomi esküvőtől többnyire elzárkóztak.

A '60-as évek nyugati, jóléti társadalmában a minden ellen lázadó fiatalság és a feminista mozgalom kezdett lerombolni minden – alapvető emberi értéket képviselő – hagyományos kulturális és erkölcsi értéket. Ezt Hollywood a filmekben (TV-n, később video kazettákon, majd a neten) keresztül erőteljesen szétárasztotta az egész világra. A nem hívő emberek életében mára minden erkölcsi norma megszűnt, ami sajnos erőteljesen hatott a gyülekezetekre is. A világból megtért emberek életével behozott bűnökkel szemben a gyülekezetek a növekedési igényeik miatt túl liberális hozzáállást tanúsítottak, ezért mára a gyülekezetek normája egyre inkább a világhoz hasonló lett. Isten feltétel nélkül szeret mindenkit és úgy fogad el, ahogy van – hangoztatása azt üzeni, hogy már semmi norma nincs, mindent szabad, mert végtelen Isten kegyelme. Ezért a mai gyülekezeti tagok, sőt esetenként a vezetők között is növekszik az elvált, sőt újráházasodott emberek aránya, ahol esetenként maguk a vezetők is rossz példával járnak elől.

Mára ott tartunk, hogy már a hívők számára is nehéz elfogadni a korábbi évszázadokban olyan egyszerűnek látszó biblikus normákat. A hívő emberek nem akarják felvállalni a kereszt felvételét és hordozását, hanem szeretnek a testi kívánságaiknak szabad utat engedni, mert jól akarják érezni magukat. Ennek a szív keménysége az oka. Ezért az igék között „lavírozva” (elcsavarva), kikapukat keresve, világi gondolkozásmódhoz igazodva alakítják ki hitbeli álláspontjaikat.

A maihoz hasonló társadalmi és erkölcsi állapotok uralkodtak Jézus idejében is, mind a Római Birodalomban, mind Izraelben. Nem véletlen, hogy a farizeusok is szerették volna hallani Jézus válaszát, hogy vajon szabad-e elválni?

Jézus megmagyarázta, hogy Mózes volt az, aki az emberi szív keménysége miatt engedte meg az elbocsátást (a válást), de Jézus nyilvánvalóvá teszi, hogy ez kezdettől fogva nem Isten akarata volt. Az emberi szívek keménysége miatt Jézus szavai ma is aktuálisak. Amikor Jézus az Isten által egybeszerkesztett, és emberek által felbont-hatatlan házasság egységéről szólt, az újráházasodás minden lehetséges variációját (máshoz megy, mást vesz el) paráznaságnak (házasságtörésnek) nevezte. Ez nem csak a farizeusoknak, hanem a tanítványoknak sem tetszett.

„... Ha így van a férfi dolga az asszonnyal, nem jó megházasodni. Ő pedig monda nekik: Nem mindenki veszi be ezt a beszédet, hanem akinek adatott.” (Máté 19.10-11.)

Lehet, hogy lesz, aki meglepődve olvassa ezeket a sorokat, és nem ért vele egyet. Hiszem, hogy az Övéi el fogadják fogadni, még ha úgy is reagálnak rá először, mint Jézus tanítványai is tették. Hiszem, hogy az eddig leírtak alapján is világos az üzenet mindenki számára, de szeretnék ehhez a témához néhány részletesebb, kiegészítő anyagot javasolni tanulmányozásra.

Elsőként javaslom elolvasni **Paul Washer** – „Házasság célja” című írását, ami ide kattintva érhető el:

[A házasság célja](#)

Másodikként javaslok egy mély, részletekbe menő igetanulmányt elolvasni, főleg azok számára, akik számára még további tisztázatlan kérdések vannak. **Myron Horst** – **Válás és újránházasság**. Ide kattintva érhető el:

[Válás és újránházasság](#)

Hiszem, hogy Jézus Krisztus Egyháza, amit Ő épít, amin a pokol kapui sem vesznek diadalmat, csak tiszta, példamutató hívő házaspárokon tud felépülni.

Mindennél fontosabb tehát az egyházban a hívő házasságok mielőbbi, biblikus alapokon való helyreállása. A Krisztus képét kifformáló hiteles házasságok egyrészt meghatározzák a gyülekezetek erősségét, másrészt be tudják mutatni a világnak Krisztus és az Ő Menyasszonyának biblikus képét. Jézus egy szent (szeplőtlen, sömörögzés mentes) Menyasszonyért jön vissza.

Minden hívő a Menyasszony része akar lenni. Engedelmességre van azonban szükségünk, hogy az Úr kifformálhassa bennünk a Krisztust, hogy hiteles házaspároként megdicsőíthessük Őt.

Őszinte és tiszta szívvel az Úr előtt kérek mindenkit, hogy vizsgálja meg így vannak-e ezek, mert itt üdvösség kérdéséről van szó!

Jó épülést kívánok mindenkinek.

Ámen

Jézus tanítása a házasságról, a válásról és az újrakházasodásról

(Igegyűjtemény és igemagyarázat)

Hiszem, hogy Jézus tanítása önmagában *tiszta, érthető és teljes*. Az evangéliumokban idevonatkozó igék nem mondanak ellent egymásnak és a Pál leveleiben található igék sem mondanak ellent Jézus szavainak, csupán néhány kérdést részleteznek és az egyes speciális helyzeteket magyarázzák.

Jézus az evangéliumokban nyilvánvalóvá tette mi Isten álláspontja a házasságról, a válásról és az újrakházasodásról. Az erről szóló igék pontosabb jelentéséhez jutunk, ha az eredeti görög szavak pontos jelentéséhez ragaszkodunk. Ez főleg a paráznaság és házasságtörés szavak jelentésének pontosításánál és helyén való használatánál jut kifejezésre.

Eredeti görög szavak és azok jelentése:

Porneia: paráznaság, házasságtörés, fajtalanság, prostitúció

Apolüo: elbocsát, elenged, felszabadít

Khóridzó: szétválaszt, elkülönít

Aposztaszion: elhagyás, válás

Anthróposz: ember, valaki, férfi, férj

Anér: férfi, férj

Güné: nő, asszony, feleség, menyasszony

Gameó: házasságot köt, feleségül vesz, férjhez megy

Moikhaó: házasságtörő

Az eredeti (zárójeles) görög szavakkal kiegészített igeidézetek a Károli Bibliából:

„Én pedig azt mondom néktek: Valaki elbocsátja (apolüo) feleségét (güné), paráznaság (porneia) okán kívül, paráznává (moikhaó) teszi azt; és aki elbocsátott asszonyt (apolüo) vesz el (gameó), paráználkodik (moikhaó).” (Máté 5:32)

„És hozzá mennek a farizeusok, kísértve Őt mondván: Szabad-e az embernek (antróposz) az ő feleségét (güné) akármilyen miatt elbocsátani (apolüo)? Ő pedig felelven, monda: Nem olvastátok, hogy a teremő kezdettől fogva férfiúvá és asszonnyá teremtette őket, és ezt mondja: Annak okáért elhagyja a férfiú atyját és anyját; és ragaszkodik feleségéhez (güné), és lesznek ketten egy testté. Úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test. Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember (antróposz) el ne válassza (khóridzó). Mondának néki: Miért rendelte tehát Mózes, hogy váló (aposztaszion) levelet kell adni, és úgy bocsátani el (apolüo) az asszonyt? Monda nékik: Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte meg néktek, hogy feleségeiteket (güné) elbocsássátok (apolüo); de kezdettől fogva nem így volt. Mondom pedig néktek, hogy aki elbocsátja (apolüo) feleségét (güné), kivéve paráznaság (porneia) miatt, és mást vesz el (gameó), házasságtörő (moikhaó); és aki elbocsátottat (apolüo) vesz el (gameó), az is házasságtörő (moikhaó). Mondának néki tanítványai: Ha így van a férfi

dolga az asszonnyal, nem jó megházasodni (gameó). Ő pedig monda nékik: Nem mindenki veszi be ezt a beszédet, hanem akinek adatott. Mert vannak heréltek, akik anyjuk méhéből születtek így; és vannak heréltek, akiket az emberek heréltek ki; és vannak heréltek, akik maguk herélték ki magukat a mennyeknek országáért. Aki beveheti, vegye be.” (Máté 19:3-12)

„A farizeusok hozzámenvén megkérdezik tőle, ha szabad-e férjnek (anér) feleségét (güné) elbocsátani (apolüó), kísértvén Őt. Ő pedig felelvén, monda nékik: Mit parancsolt néktek Mózes? Ők pedig mondának: Mózes megengedte, hogy váló (aposztaszion) levelet írjunk, és elváljunk (apolüó). És Jézus felelvén, monda nékik: A ti szívetek keménysége miatt írta néktek ezt a parancsolatot; De a teremtés kezdete óta férfiúvá és asszonnyá teremti őket az Isten. Annak okáért elhagyja az ember az ő atyját és anyját; és ragaszkodik a feleségéhez (güné), és lesznek ketten egy testté! Azért többé nem két, hanem egy test. Annak okáért, amit az Isten egybe szerkesztett, ember (anthropósz) el ne válassza (khóridzó). És odahaza az ő tanítványai ismét megkérdezik Őt e dolog felől. Ő pedig monda nékik: Aki elbocsátja (apolüo) feleségét (güné) és mást vesz el (gameo), házasságtörést (moikhaó) követ el az ellen. Ha pedig a feleség (güné) hagyja el (apolüo) a férjét (anér) és mással kel egybe (gameo), házasságtörést (moikhaó) követ el.” (Márk 10:2-12)

„Valaki elbocsátja (apolüó) feleségét (güné), és mást vesz el (gameó), paráználkodik (moikheuó) és valaki férjétől (anér) elbocsátott asszonyt (apolüó) vesz feleségül (gameó), paráználkodik (moikheuó).” (Luk 16:18)

Az eredeti görög szavak jelentésének beillesztésével az igék a következők:

„Én pedig azt mondom néktek: Valaki elbocsátja feleségét paráznaság, házasságtörés, fajtalanság, prostitúció okán kívül, házasságtörővé teszi azt; és aki elbocsátott asszonyt vesz el, az házasságtörést követ el.” (Máté 5:32)

„És hozzá mennek a farizeusok, kísértve Őt és mondván: Szabad-e egy férjnek akármilyen miatt elbocsátani az ő feleségét? Ő pedig felelvén, monda: Nem olvastátok, hogy a teremtő kezdettől fogva férfiúvá és asszonnyá teremtette őket, és ezt mondja: Annak okáért elhagyja a férfiú atyját és anyját; és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test. Amit azért az Isten egybeszerkesztett, emberek (beleértve a házasságot is) ne válasszák szét. Mondának neki: Miért rendelte tehát Mózes, hogy váló levelet kell adni, és úgy bocsátani el az asszonyt? Mondta nékik: Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte meg néktek, hogy feleségeitek elbocsássátok; de kezdettől fogva nem így volt. Mondom pedig néktek, hogy aki elbocsátja feleségét, kivéve paráznaság, házasságtörés, fajtalanság, prostitúció miatt, és mást vesz el, házasságtörést követ el; és aki elbocsátott asszonyt vesz el, az is házasságtörést követ el. Mondának neki tanítványai: Ha így van a férfi dolga az asszonnyal, nem jó megházasodni. Ő pedig monda nékik: Nem mindenki veszi be ezt a beszédet, hanem akinek adatott. Mert vannak heréltek, akik anyjuk méhéből születtek így; és vannak heréltek, akiket az emberek heréltek ki; és vannak heréltek, akik maguk herélték ki magukat a mennyeknek országáért. Aki beveheti, vegye be.” (Máté 19:3-12)

„A farizeusok hozzámenvén megkérdezik tőle, ha szabad-e férjnek feleségét elbocsátani, kísértvén Őt. Ő pedig felelvén, monda nékik: Mit parancsolt néktek Mózes? Ők pedig mondának: Mózes megengedte, hogy váló levelet írjunk, és elváljunk. És Jézus felelvén, monda nékik: A ti szívetek keménysége miatt írta néktek ezt a parancso-

latot; De a teremtés kezdete óta férfiúvá és asszonnyá teremti őket az Isten. Annak okáért elhagyja az ember az ő atyját és anyját; és ragaszkodik a feleségéhez, és lesznek ketten egy testté! Azért többé nem két, hanem egy test. Annak okáért, amit az Isten egybe szerkesztett, azt emberek (beleértve a házasfeleket is) ne válasszák szét. És odahaza az Ő tanítványai ismét megkérdezik Őt e dolog felől. Ő pedig monda nékik: Aki elbocsátja feleségét és mást vesz el, házasságtörést követ el az ellen. Ha pedig a feleség hagyja el a férjét és mással kel egybe, házasságtörést követ el.” (Márk 10:2-12)
„Valaki elbocsátja feleségét, és mást vesz el, házasságtörést követ el és valaki férjétől elbocsátott asszonyt vesz el, házasságtörést követ el.” (Luk 16:18)

Párválasztás, házasság – Abonyi Sándorné

Ez a téma emberöltők óta mindig izgalmas kérdés volt az emberek életében. Hogyan találok jó feleséget? Hogyan találok olyan férjet, aki mellett boldog lehetek egész életemben? A Bibliában minden kérdésre megtaláljuk a választ.

„Derék asszonyt kicsoda találhat? Értéke sokkal drágább az igazgyöngynél.”
(Péld 3.10.)

„Aki jó feleséget talált, kincset talált, és elnyerte az Úr jóakarátát.” (Péld. 18.22.)

„A derék asszony urának koronája, de mint a csontszú, olyan a szégyentelen.”
(Péld 12.4.)

Ki az, aki gondoskodhat arról, hogy mindenki megtalálja a maga derék asszonyát, akit szimbolikusan „ékes koronaként” viselhet a fején? Ezt a gondoskodást maga Isten ígérte meg az embereknek a Teremtéskor.

„És fogta az Úristen az embert, elhelyezte az Éden kertjében, hogy azt művelje és őrizze.” (1 Móz. 2.15.)

„Azután ezt mondta az Úristen: nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat.” (1 Móz. 2.18.)

Ugyanezt máshol is megerősíti a Biblia:

„A ház és a vagyon apai örökség, de az Úrtól van az okos feleség.” (Péld 19.14).

Az ígéret mindenkinek szól, hívőnek és nem hívőnek egyaránt. A kérdés csak az, meghallja-e valaki, amikor szól hozzá Isten, megmutatva azt, akit neki szánt.

Hogyan találhatunk „hozzánk illő” társat?

Sokszor a párválasztásban már ezen a ponton félrecsúszunk. Miért? Mert nem engedünk teret az Úrnak, hanem a mi elgondolásunkat akarjuk megvalósítani, és e szerint keressük a társunkat. Milyen a mi elgondolásunk? Feltételekhez szabottak és a mi egyéni ízlésünknek megfelelőek. Egy példa, mint elvárás egy leendő férj felé:

- legyen 180-186 cm magas
- kisportolt testalkatú
- a haja legyen szőke
- a szeme színe kék
- legyen diplomája
- beszéljen egy vagy két idegen nyelvet
- legyen háza, de minimum autója
- legyen jó fizetése
- kedvelje a társaságot, a szórakozást, az utazást, stb.

Ez tehát a mi elképzelésünk egy ideális férjről. Hasonlóan megalkotható egy idea a leendő feleségekről is. Gondolom, aki szeretne megházasodni, mindenkinek van egy képe a leendő párjáról. Érdekes viszont elgondolkozni azon, hogy velünk ellentétben, hogyan gondolja Isten a hozzáillőség kérdését?

Isten a feleséget *segítő társ*ként adja a férj mellé. Ez nem jelent alacsonyabb rendűséget és nem jelenti azt sem, hogy a férj uralkodhat a feleségén. Jó házasság

akkor alakulhat ki, ha egy Isten szerinti vezetési rend alakul ki a családban: az asszony feje a férj, a férj feje pedig Krisztus. Amikor Isten – a sok millió ember közül – a hozzánk illő társat keresi, nem a külsőségek (magasság, haja és szeme színe, testsúlya, vagyona, stb.) alapján választ, hanem a belső tulajdonságokat, az ember jellemét vizsgálja, és a szerint választ.

Mi egy leendő, vagy már házas férjnek a dolga (szerepköre) a családban?

- Ő a „fej” a családban, aki vezet, irányít, döntéseket hoz. Természetesen meghallgatja a felesége tanácsait is, teret ad annak, mérlegelve azt melyik megoldásnak lesz jobb eredménye a jövőt tekintve. A férfi a felelős a meghozott döntésekért.
- A férj feladata a család anyagi szükségleteinek az előteremtése. A feleség, majd a születendő gyermekek eltartása, felnevelése, taníttatása szintén a férj kötelessége. Mindketten kötelesek a gyerekek részére anyagi javakat gyűjteni „szárnyra bocsátásuk” előtt. Természetesen jó dolog, ha a feleség is tud dolgozni, így nem csak a mindennapi szükségek betöltésére lesz elegendő a keresetük, hanem tudnak segíteni másoknak és gondolhatnak autóvásárlásra, – cserére vagy utazásra is.
- A férj feladata a család védelmezése is. A férjnek biztonságérzetet kell nyújtania a feleség, majd a születendő gyermekek számára. Meg kell védenie őket mindenféle külső behatástól, fizikai erőszaktól. Ugyanakkor minden kialakuló családi konfliktust, erőszakot lehetőleg elhatalmasodása előtt meg kell akadályozni, vagy ha már kialakult, akkor rendezni. A házasság sohasem lesz konfliktusmentes. Tartóssága attól függ, hogy a nehéz helyzetekben milyen döntések születnek.
- Az apa felelős elsődlegesen a családban kialakult erkölcsért, a családtagok hitre jutásáért és az ahhoz párosuló jó cselekedetek végzéséért. A gyermekek nevelése nem világi szokások, hanem a bibliai igazságok, parancsolatok szellemében kell, hogy történjen. A gyermekeknek a szülő a példakép, ezért példamutatásuk a legjobb nevelőeszköz.

Mi a leendő, vagy már anyaként funkcionáló asszony feladata a házasságban?

- Legyen engedelmes társa a férjének. Tisztelje és szeresse őt, legyen hozzá hűséges és a férj viszont.
- Lássa el a háztartási teendőket: főzés, mosás, takarítás, stb. Természetesen ebben a férj is segíthet, megosztva a munkát napi, heti rendszerességgel.
- Nevelje a gyermekeket a nekik megfelelő módon. Ne kényeztesse el, hanem tanítsa őket engedelmisségre, a szülők és emberek szeretetére, tiszteletére.

A gyermeknevelés elveit közösen kell meghatározni és ahhoz következetesen kell tartaniuk magukat. Nem engedhető meg, hogy az egyik szülő mindig enged, a másik pedig mindig fegyelmez.

Isten két ember kapcsolatát házasság formájában áldja meg. Az Ő jelenlétében elmondott fogadalomtételt (miszerint kölcsönösen szeretik egymást, és jóban- rosszban, egészségben, betegségben kitartanak egymás mellett, amíg a halál el nem választja őket) Isten nagyon is komolyan veszi. A házasság egy Isten előtt megkötött szövetség,

melyet a tanúk jelenléte és mindnyájuk aláírása hitelesít. Ezen túl az ige is megparancsolja, hogy amit Isten egybeszerkesztett, azt ember ne válassa szét:

„A házasoknak pedig nem én parancsolom, hanem az Úr, hogy az asszony ne váljon el a férjétől. Ha azonban elválík, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön ki a férjével. A férfi se bocsássa el a feleségét.” (1 Kor. 7.10-11.)

A választás Isten szerint tehát egyszeri lehetőség, ezért jól meg kell gondolnunk. A házasságnak fontos szerepe van Isten tévében, mert „parancsba adta” az első emberpárnak, hogy szaporodjanak és sokasodjanak, töltsék be az egész Földet. A szaporodás, gyermekek nemzése szexuális kapcsolat révén jön létre, melyet Isten a házasság keretében tervezett el.

„Jó a férfinak asszonyt nem érinteni. A parázñaság miatt azonban mindenkinek legyen saját felesége, és minden asszonynak saját férje. A férj teljesítse kötelességét a felesége iránt. A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje, s ugyanúgy a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége. Ne fosszátok meg egymást magatoktól.” (1 Kor. 7.1-5.)

Tehát a házasság előtti, vagy azon kívüli szexuális élet Isten szemében parázñaság, olyan bűn, ami megfoszt az örök élet reménységétől.

„.....akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklík Isten országát.” (Gal 5. 10-11)

Mire ajánlatos tehát figyelni a párválasztáskor?

Nem arra, amit előre elképzeltünk, amit a szemünk lát, hanem a másik fél szívét, jellemét igyekezzünk mielőbb megismerni. Bízzunk Istenben, hiszen amikor hozzánk illő társat ígért, azzal már előre kifejezte azt, hogy a társunk magasságban, súlyban, kinézetben stb. is illeni fog hozzánk. Amikor a leendő társ jellemét akarjuk megismerni, akkor a gondolkodásmódját, érdeklődési körét, érzésvilágát érintő kérdéseket kell megvizsgálni. Ez sok időt, nyíltságot, őszinteséget, bizalmat igényel egymástól. Ne mondjanak el egymásnak intim, bizalmas dolgokat mindaddig, míg nem derül ki, hogy Isten egymásnak szánta-e őket. Ez ugyanis zavarni fogja későbbi kapcsolatukat, ha nem alakul ki házastársi kapcsolat közöttük. Mindenki adja a maga természetes formáját, legyen olyan, amilyen valójában. A képmutatás, a megjátszás később visszaüt (csak magukat csapják be vele) és sok csalódás, veszekedés forrásává válhat. Amennyiben úgy látják a párjukat keresők, hogy egymáshoz illők, ajánlatos a szülők véleményét is kikérni. Ha nekik nincs békességük, a szülők áldása nélkül nem érdemes „csak azért is” házasodni.

Amikor házasság jön létre *„ketten egy testté lesznek”*. (1 Móz. 2.24.)

Ezért fontos, hogy a férfi és nő jelleme ne ütközzön, hanem mint két fogaskerék, mely egy szerkezet meghajtását végzi, egymásba simuljon. Ha pl. a lány gyors, temperamentumos, talán kissé elhamarkodott a döntésekben, akkor jó, ha a férj lassúbb, megfontoltabb, előrelátóbb, a döntéseket jól meggondoló típus. Jó, ha mindketten szeretik a zenét, a sportot, a kirándulást, szeretnek dolgozni, szeretik a gyerekeket, stb. Azt, hogy szeretnék-e gyereket (gyerekeket), jó előre tisztázni. Sok fiatal házaspár előbbre veszi az anyagi gyarapodást, a karriert, a nyaralásokat és egyéb élvezeteket, aztán a végére hagyják a gyermekáldást, ami nem mindig sikerül úgy, ahogy előre eltervezték. Miért? Mert a gyermek Isten ajándéka, ez egy mennyből származó jutalom, amit nem szabhatunk meg, mikor akarjuk átvenni. Ha sokáig ellene dolgozunk, mert egy ideig nem akarunk gyereket utána már nem biztos, hogy akkor kapjuk meg,

amikor akarjuk, ha egyáltalán megkapjuk. Láthatjuk néhány igéből, hogy a gyermekáldás és annak időzítése Isten akaratában van:

„... az Úr erősen bezárta az Abimélek háza népének méhét, Sáraért az Ábrahám feleségéért.” (1Móz 20:18)

„És meglátja az Úr Lea megvetett voltát, és megnyitja annak méhét. Rákhel pedig magtalan volt. Fogad azért Lea az ő méhében és szüle fiat, ...” (1Móz 29:31)

A mentalitásunkat illetően nem jó, ha egyikük szeret szórakozni, kirándulni, a másik pedig mindig otthon, vagy a számítógép előtt ül. A teljesen különböző érdeklődési körökből később konfliktushelyzetek alakulhatnak ki, mely külön utakhoz, külön szórakozásokhoz vezethet, ami elmérgesítheti a házastársi kapcsolatot.

Jó, ha mindketten hívők. Hívő hitetlenhez ne menjen hozzá, mivel teljesen más az erkölcsi mérce, más a gondolkodásmód, más az érdeklődési kör. Ne bízson senki abban, hogy később a párja megtér, és az Úrhoz jön. Ez lehetséges, de ez Istenen múlik, mivel Ő munkálja ki a megtérést.

A házasság egy 24 órás együttlét és egy életre szól. Miről tudom meg, hogy Ő az igazi?

Ha Ő az *igazi*, férjnek vagy feleségnek való, akit Isten ad, akkor a szívben kialakul egy nagyfokú békesség és bizonyosság: igen, vele le tudnám élni az egész életemet. Szeretem, szerelmes vagyok belé, és tudom, hogy ő is szeret engem. Ezt kimutatja a kedvességével, figyelmességével, tiszteletével, pontosságával. Ha nincs velem, hiányzik, és a vele töltött idő alatt repülnek az órák, mert jól érzem magam vele. Mindig rá gondolok, és ha vele vagyok, a világ megszűnik körülöttem.

Ha *nem ő az igazi*, kétségesnek tartom, hogy le tudnám-e élni vele az életemet. Nincs belső békességem, néha úgy érzem igen, máskor nem. Vannak, amik nem tetszenek az életében, pl. elég sokat iszik, dohányzik, időnként akaratos, olykor erőszakos, időnként füllent vagy átejt, tiszteletlen, nem kedveskedik semmivel, stb. Van, amikor jól eltelik az együttlét, de olykor 1-2 óra elteltével már szeretnék egyedül maradni. Terhes a társasága.

Hol rontják el a párválasztást a legtöbben?

Először is ott, hogy nem a másik megismerésére törekednek, és nem adnak egymásnak erre elegendő időt. Csak öszinte beszélgetés közben lehet megismerni a másikat. A moziban, diszkóban töltött órák erre nem alkalmasak. A séta, a kirándulás és hasonló alkalmak viszont igen.

A *másik* rossz döntés az, hogy egymás megismerése helyett a szexre helyeződik a hangsúly. Pedig bízhatnának annyira Istenben, hogy az egymáshoz illőségben ez is benne foglaltatik. Nem kell azt előre „kipróbálni” (nem azzal szokott később probléma lenni). Nem beszélve az ehhez kapcsolódó bújócskáról, hazugságról, büntudatról. Netán a nem kívánatos terhességről, ami sokszor emberek egész életét tönkretelheti.

A *harmadik* rossz döntés az, amikor látják mi az, ami nem felel meg a másikban, mégis összeházasodnak abban bízva, hogy majd az idő folyamán sikerül egymást megváltoztatniuk.

A *negyedik* rossz döntés pedig az, hogy egy élettársi – és nem házassági – kapcsolat mellett döntenek. Ekkor a férfi nem vállalja fel a felelősséget, nem töltik be azokat az elvárásokat, amiket Isten szán a férjnek és feleségnek a házasságban. Nyitva marad a

kiskapu, amin bármikor ki lehet sétálni. Amíg nekem jó, addig együtt maradunk, aztán szétmegyünk. Az ilyen körülmények között született gyermekek nem látnak egy Isten szerinti jó házassági mintát maguk előtt. Szemükben a házasság nem egy szükséges, hanem fölösleges dolognak tűnik és így valószínűleg ők sem fognak majd házasodni. Ez nem jó, mert nemcsak Isten akarata a házasság, hanem köztudottan minden polgári társadalom alapja. Bebizonyított tény, hogy csak azok a társadalmak és kultúrák állták ki mindig az idő próbáját, amelyek a házasságra és az erős családokra építettek.

Isten vágya az, hogy bölcsek legyünk és vállaljuk a házassággal járó felelősséget, hogy tudjuk megtapasztalni a gyerekáldás sok örömét, sőt tudjunk felhőtlenül örülni az unokáknak is, ha eljön majdan annak is az ideje.

Babavárás – Abonyi Sándorné

Egy gyermek születése mindig csodálatos esemény. Amint meglátjuk az anyaméhéből kibújva, szívünkben a szeretet teljessége árad felé. Megcsodáljuk a kis emberkét, aki a felnőttek kicsiny mása. Apró kezeit, lábacskaikat, a szeme és a haja színét. Megállapítjuk, hogy a szülőkre vagy a nagyszülőkre hasonlít. Minden működik nála: eszik, alszik, sír – ha szeretne valamit, mert másképp még nem tudja kifejezni magát. Isten az, aki csodálatosan megtervezte a teremtkor az embert s mi felnőttek ajándékba kapjuk tőle a gyermeket.

„Bizony, az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.” (Zsolt. 127.3.)

Azonban nem felhőtlen minden baba várása. Van, amikor nem „tervezték” be, mert a gyerek egy hirtelen jött kaland nem várt következménye. Ilyenkor felmerül az abortusz kérdése és sajnos csak ritkán döntenek a magzat megtartása mellett. A másik lehetőség már jobb, amikor „tervezik” a baba érkezését, de mint egy „projektet.” A fiatal pár – úgy dönt – előbb éli egy kicsit az életét, aztán hajtanak egy lakásra, kocsira, stb. és ha minden megvan, akkor majd jöhet a baba is.

Megrendelhetjük az ajándékot, a gyermekünket Istentől? Eldönthetjük azt, hogy mikorra jöjjön, milyen nemű legyen? Nyilvánvalóan nem tehetjük ezt. Ezt nem lehet kiereszokolni a Teremtőtől. Ő vagy ad ajándékot, vagy nem, és olyat ad, amelyet Ő akar.

Az első csalódás akkor éri a szülőket, amikor nem következik be a gyermekáldás abban az időpontban, amikor ők akarják. A második pedig akkor, ha nem olyan a baba neve, amelyet szeretnének. Sokszor legyintünk erre és ezt mondjuk: mindegy hogy fiú vagy lány, csak egészséges legyen!

A megszületett gyerekek közül mégis sokan sérülést szenvednek, ha a szülő nem tudja gyermeke nemét elfogadni. Már az anyaméhben fejlődő magzat is sérülhet, ha a terhesség során éreztetik vele, hogy ő egy nem kívánt gyermek. Amikor megszületik, a kezdetektől megvonják tőle a szülői szeretetet.

Sajnos ezek az elutasítások szellemi hatással vannak a gyermekekre, melyek később nemi elferdülésekhez, ill. betegségekhez is vezethetnek.

Amikor ilyen nem fiúnak, vagy nem lánynak várt fiatallal beszélgettem, azt tapasztaltam, hogy serdülő korától egyénenként más-más betegség lépett fel náluk. Pl. rendszeresen epilepsziás rohamok kezdődtek el, vagy másnál skizofréniát állapítottak meg, vagy megint másnál depresszió jelentkezett, esetenként társult többszörös öngyilkossági kísérlettel.

Ugyanígy a nemiség el nem fogadása némelyeknél okozhat lesbikusságot vagy homoszexualitást.

Hogyan segíthetünk az ilyen gyermekeknek, felnőtteknek?

Amikor Isten ajándékát nem fogadják el, magát Istent utasítják el. Az első és legfontosabb, hogy ezek az emberek először is Istennel béküljenek meg és fogadják el, hogy Ő jó és tökéletes ajándékot készített számukra. Az elutasítás miatt a szülő és a gyermek között általában megromlik a kapcsolat. Ezért segíteni kell nekik eljutni oda, hogy megbocsássanak egymásnak. Ez komoly beszélgetéseket igényel, többször és hosszadalmasan át kell értékelní a fájó pontokat. Előfordulhat, hogy keresztény

emberek bevonására is szükség lesz, akik imádkoznak az érintettekért. Erre azért is oda kell figyelni, mert amikor a szülő elutasítja gyermekét egy nem kívánatos szellemi kötelék alakul ki, amit imában el kell vágni, hogy a gyermek szabaddá váljon ettől a behatástól. Mindez Jézus Krisztus nevében történik.

A megtérés – az Isten felé fordulás Jézus Krisztuson keresztül – elősegíti a gyógyulást, a szabadulást. Jézus Krisztus a gyógyító és a szabadító. Amikor a kereszten megfeszítették, Ő magára vette a bűneinket, betegségeinket és minden átkot.

„Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.” (János 8.36.)

A gyógyulás, a szabadulás hit által történik, hitre pedig Isten igéjének olvasása által juthatunk el, amit keresztény közösséghez való kapcsolódással tudunk megtartani, ill. növekedni benne.

Nem kell bűnben, betegségben leélni egy egész életet. Csak egy jó döntés szükséges, ha a szabadságot akarják választani. Döntés Isten mellett és segítő keresztény emberek elfogadása mellett.

Szent asszonyok öltözködése – Abonyi Sándorné

Hogyan tudunk Istennek tetszeni és a világ elvárásainak is megfelelni?

A Bibliában vannak utalások, sőt parancsolatok arra vonatkozóan, hogy a külső megjelenésünk, öltözködésünk milyen legyen. Sokan azt vetik fel, hogy ennek nincs igazán nagy jelentősége, mert Isten úgyis a szíveket nézi és teljesen közömbös, hogy a legutolsó divat és viselkedési szokások szerint járunk-e?

Valóban így van ez?

A válaszuk az, hogy ez nem lehet közömbös kérdés, ha a Biblia beszél róla, akkor mégiscsak engedelmeskedni kellene a Biblia ide vonatkozó parancsolatainak, de akkor azzal a dilemmával kerülünk szembe, hogy egy ilyen szélsőséges divatot követő világban, hogyan tudunk Istennek tetszeni és a világ alapvető elvárásainak is megfelelni?

A kérdést női szemmel szeretném megvizsgálni és feltárni mindazokat a problémákat, amiket keresztény nők manapság feszegetnek. A mindenkori kor divatját férfiak, nők is figyelemmel kísérik, de látható módon leginkább a fiatalok követik „napra készen” a divatot és többnyire a nők reagálnak érzékenyebben a változásokra. Ne beszéljünk most egy alapvetően szélsőséges divat követéséről és olyan külső megjelenésről, ami a jó érzésű világi emberekből is visszatetszést vált ki: „nahát”, „de még ilyen”, „hogy öltözik ez”? Gondoljunk egy normál hétköznapi megjelenésre, viselkedésre, ami jellemzővé vált az utóbbi években.

A kérdés megválaszolása szempontjából megemlíthetnénk rögtön a következő igét:

*„Ugyanígy az asszonyok is **tisztességes** öltözetben, **szemérmesen** és **mértékletesen** ékecsítsék magukat, ne hajfonatokkal és arannyal, gyöngyökkel vagy drága ruhával, hanem azzal, ami az istenfélelmet valló asszonyokhoz illik: jó cselekedetekkel.”* (1 Tim. 2.9.)

Mit jelent a tisztességes, szemérmes, mértékletes öltözet?

Egy nőnek úgy kell öltözködnie, hogy aki ránéz, abból ne váltson ki elítélő, utálkozó vagy parázna gondolatokat. Ez esetben ugyanis a nő bűnbe viszi a rá tekintő férfit, ugyanakkor a férfi is bűnt követ el a benne felgerjedő gondolati bűnök miatt.

*„Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: **Ne paráználkodjál!** Én pedig azt mondom néktek, hogy **valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében.**”* (Máté 5:27-28.)

Nem *tisztességes* tehát a lányok, asszonyok öltözete, ha a ruhából – akár részben is – kilátszik a keblük, a hasuk, a derekuk. Ha túl rövid a szoknya és abból egy óvatlan pillanatban rögtön kivillan a fehérenműjük, a fenekük. Nem beszélve arról, ha leülnek, mit lát a szemben ülő személy.

Amennyiben egy férfi a vele szemben álló, ülő vagy közlekedő nőnek nem az arcára tekint, hanem a szemét más testrészei vonzzák magukra pl. a mély dekoltázs, a ruha rövidecsége vagy feszessége miatt látható módon kiformalódó testrészek, akkor a nő megjelenése nem felel meg Isten ígéjének és elvárásainak.

Lehetne itt említeni a túlságosan magas sarkú cipők viselését is, ami eredetileg a prostituáltaktól indult ki (nekik ma is az alapviselésükhez tartozik), ami különösen jó lábak esetén kiemeli a láb formáját és főleg rövid szoknyák viselése mellett, vezeti a szemet felfelé és parázna gondolatokat ébreszt.

Beszél az ige továbbá arról is, hogy a nők *mértékletesen ékesítsék* magukat.

Minden korban más a divat, sőt manapság évszakonként (ősz, tavaszi kollekciók) változik.

Régebbi korokban parókákat, vendéghajakat raktak fel, díszes hajtűket használtak, drága ékszereket raktak magukra az emberek, alkalomtól függően (fülbevalók, brosstűk, nyakékek, karkötők, bokaláncok).

Mi a divat ma? Legáltalánosabban elterjedt – már tizenéves fiatalokra is jellemző – a hajfestés. Lehetőleg ne az a hajszín legyen, ami az eredeti volt, vagy ami természetes színű lenne. Azt követően jön az arc, a test, a kéz és a láb kozmetikája, a különféle arckrémek, púdere, rúzsok, szemfestékek, műszempillák, ajakfestékek, színes szemlencsék, műkörmök stb. alkalmazása. Mindezen termékek alkalmazása az arcot, a megjelenést sokszor olyan mértékben megváltoztatja, olyan mértékű 'átváltást' eredményez, hogy az illető sem akar magára ismerni, sőt nélküle csúnyának és jelentéktelennek érzi magát.

Van, aki ettől is többre vágyik, és plasztikai műtéteket végeztet el magán. Átszabatja az arcát, orrát, melleit, hasát, combját, ki hol elégedetlen alakjával, méreteivel.

Mi abban a probléma, hogy szépek akarunk lenni? Ha megváltoztatjuk a hajunk színét, az arcunkat, a szemünket vagy egyéb testrészeinket? Csupán annyi, és a döntő ebben – Isten szemszögéből – az, hogy nem fogadjuk el magunkat olyannak, amilyenek Isten megteremtett. Ez pedig a teremtő elleni lázadás, ami bűn, amiből meg kell térni: elhagyni minden ilyen termék alkalmazását.

Akkor mi már nem lehetünk szépek és csinosak, ha Istent akarjuk követni?

De igen! Csupán különbséget kell tennünk a jól ápoltság és a világ szerinti elvárás vagy más szóval a világnak való tetszés között. A kettő nem fér össze, mert nem lehet Istennek és a világnak is tetszeni egyszerre. Amikor ugyanis a világ elvárásainak akarunk megfelelni, akkor a test és az érzéseink vágyait követjük.

„*Akik pedig **test** szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt*”. (Róma 8.8.)

„***Érzéki** ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait:...*” (1Kor 2:14)

Ügyelnünk kell azonban arra, hogy ápoltak és gondozottak legyünk, mivel testünk a Szent Szellem temploma. (1Kor. 3. 16-17.) A jól ápoltság, a testünk gondozása annyiban tér el a mai kor divatjának való megfelelésétől, hogy az nem változtatja meg az embert külsőleg.

Jól ápoltság valaki, ha megmossa, megfésüli a haját, akár maga teszi azt, akár fodrásszal készítteti el. Ha festi (festeti) a haját az legyen az eredeti, természetes hajszín, amilyen születésétől fogva volt. Tartsa azt rendben, idősebb korúaknál ne látszanak ki a fejbőrnél az őszülő hajszálak.

Az arc legyen természetes módon ápoltság, amit a bőr típusa megkíván. A test bőre legyen az évszaknak megfelelő barnaságú. Ne legyen krémeiktől, festékektől átváltoztatott, télen szoláriumban sötét barnára leégett.

Külön szólnunk kell a testünkkel kapcsolatos ma elterjedt olyan durva beavatkozásokról, ami korábbi korokban csak a természeti (primitív) népeknél volt szokás és minden jóérzésű ember lenézte. Különös módon a mai kor emberei ezt tartják 'menőnek': tetoválások minden nem látható és látható helyen, a testrészek díszítése

pírszíngekekkel – orr, fül, száj, nyelv, sőt intim testrészek is. Kezd elterjedni a testrészek bevagdosása is.

Ezeket a durva beavatkozásokat a Biblia egyértelműen tiltja:

*„Ne **vagdaltok be testeteket** halottért, és ne végezzetek magatokon **tetoválást**.”*
(3 Móz 19.28.)

A kéz és a láb, és azok körmei legyenek ápoltak, akár mi magunk, akár kozmetikus végzi azt. A műkörmök felrakása vagy karmok növesztése, azok különböző módon való kiszínezése a divat követésére irányul, ami természetellenes. Hívó embereknek ezt nem kell követni!

Az ajkak és a körmök feketére festése olyan irányzat, ami a Halál szellemét hordozza magával. Nem javasolható a fiatalok által oly közkedvelt fekete ruhák viselése sem, mert mi keresztények Jézus Krisztus halála által az örök élet hordozói, bemutatói lettünk, nem pedig a Sátánéi. A világosság megjelenítése nem egyeztethető össze a sötétséget (halált) megjelenítő fekete színnel.

Tudjuk, hogy Isten nem a külsőt nézi, hanem a bensőnket és a szívünket vizsgálja. (1 Sámuel 16.7.) A jól ápoltság mellett Istennek akkor fogunk csak tetszeni, ha a szívünk is tiszta.

Milyenek a tiszta szívű emberek?

Ezt természetesen szellemi értelemben kell értenünk, hiszen a szívünket, mint belső szervet nem tudjuk megmosni.

Mikor lesz tiszta a szívünk?

1. Ha teljes szívünkben megtérünk, megvalljuk és elhagyjuk bűneinket.
2. Ha teljes szívvel ragaszkodunk az Úrhoz, és Őt féljük.
3. Ha csak az Úrban bízunk a szívünk (nem magunkban, másokban, bálványokban).
4. Ha nem vagyunk kétszívűek, akik Istennek és a világnak is akarnak tetszeni.

Mikor válik tisztátalan szívűvé az ember?

„Ami azonban kijön a szájából az teszi tisztátalanná az embert. Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúskodások és az istenkáromlások. Ezek teszik tisztátalanná az embert.”
(Máté 15.18-20.)

Ezzel szemben **mikor lesz tiszta szívű az ember, aki megláthatja majd Isten orcáját?**

*„Ki mehet föl az Úr hegyére és ki állhat meg szent helyén? Az **ártatlan kezű, a tiszta szívű, aki nem sóvárog hiábavalóság után és nem esküszik hamisan.**”* (Zsolt.24. 3-4.)

Mindenki, aki megbánja és elhagyja bűneit.

*„Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket **újítsd meg bennem!**”*
(Zsolt. 51.12.)

Befejezve az 1 Tim. 2-9-ből vett igei gondolatokat az istenfélő asszonyoknak jó cselekedetekkel kell ékesíteniük magukat. Ez csak akkor valósulhat meg, ha külsőleg az előzőekben felvázolt ápolat külsővel és belsőleg pedig tiszta szívvel rendelkezünk.

*„Mert az **Ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.**”* (Efézus 2.10).

Összefoglalva:

A válasz a feltett kérdésre, hogy tudunk-e egyszerre Istennek tetszeni és a világ elvárásainak is megfelelni, egyértelműen: NEM. Aki a világgal barátkozik, az együtt fut a világgal a romlottságban, ezáltal Isten ellenségévé válik. (Jakab 4.4.) Letér tehát a 'keskeny útról' és ez által az üdvössége kerül veszélybe, ha meg nem tér.

„Örvendezz ifjú, míg fiatal vagy, légy jókedvű ifjúságod idején élj szíved vágya szerint, ahogy jónak látod. De tudd meg, hogy mindezekért Isten megítél téged.” (Préd. 11.9.)

*„Mert akik test szerint élnek a test dolgaival törődnek, akik pedig Lélek szerint, a Lélek dolgaival. **A test törekvése halál, a Szellem törekvése pedig élet és békesség,**”* (Róma 8.5-6.)

A „felemás iga” esete – Abonyi Sándorné

Az írást elolvasásra javasoljuk minden házaspárnak, mivel részletesen foglalkozik a házasságon belüli problémákkal, beleértve a szexualitást is.

A hívők között elég gyakran kerül szóba az un. „felemás iga” kérdése. Ezt a hívők életében egy speciális esetnek is tekinthetjük, amivel kapcsolatban sokféle kérdés merülhet fel. Felmerülhetnek kérdések házasulandó fiatalokban, amikor hívő hitetlennel szándékozik házasságot kötni, de leginkább akkor szokott ez az eset előfordulni, ha egy hitetlen házaspárból az egyik fél megtér. Sokan többféle módon vagy egyszerűen rendezik le ezt a kérdést, de most abban a reményben szeretnénk egy kicsit mélyére hatolni ennek a kérdésben, hogy segíthessünk azoknak, akik érintettek ebben a dologban. Az un. „felemás iga” (hívő és hitetlen fél házassága) többféle módon jöhet létre:

- Az egyik, amikor hívő ember egy hitetlennel készül házasságot kötni. Kérdés, hogy mi ilyenkor a teendő?
- A másik eset, amikor két ember hitetlen állapotában házasodott össze, később azonban az egyik fél (a férj, de gyakrabban inkább a feleség) megtér, hívővé válik. Ilyenkor is felmerül a kérdés, hogy mit lehet ilyenkor tenni?

A probléma abból adódik, hogy a hitetlen és a hívő ember két egymással ellentétes és kibékíthetetlen szellemi hatalom uralma alatt áll:

- az egyik a világ útja, amit a bűn, a gonoszság és sötétség jellemez,
- a másik pedig Isten útja, amit a szentség, az igazság és a világosság jellemez.

Ezt a feloldhatatlannak látszó ellentmondást az ige úgy jellemzi, hogy „*mi közössége hívőnek hitetlenhez?*” (2 Kor.6.15.)

A házasság arról szól, hogy korábban két független, külön utakon járó, szabad akaratú rendelkező ember a házasságot követően, egymással megegyezve egy úton szeretne járni.

„*Vajon járnak-e ketten együtt, ha nem egyeztek meg egymással?*” (Ámos 3.3).

Látjuk tehát, hogy nem könnyű a helyzet, ami a felemás iga állapotával kialakul, mert Isten szerint egy hívő emberhez hívő társ illik. Amikor két fiatal megismerkedik egymással és mindketten szerelemesek úgy gondolják, hogy nem kell annak nagy jelentőséget tulajdonítani, hogy mit ír a Biblia. Hívő emberek sokszor úgy gondolkodnak, hogy majd ők „megtérítik” hitetlen társukat és akkor egymáshoz illők lesznek és megoldódik a probléma.

A probléma azonban az, hogy a megtérést egyedül Isten tudja kimunkálni, mert az Isten hatáskörébe tartozik.

„*Mert mit tudod, te asszony, ha megmentheted-e a férjedet; vagy mit tudod, te férfiú, ha megmentheted-e a feleségedet?*” (1 Kor. 7. 16.)

„*Akiket pedig (Isten) eleve elrendelt, azokat el is hívta; és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.*” (Róma 8.30.)

Az ige alapján számolni lehet egy egész életre szóló háborúsággal a leendő házasságban vagy végső soron válással. Ezért nem szoktuk javasolni senkinek, hogy hívő létére hitetlennel kössön házasságot. Ennek ellenére vannak, akik a szerelem állapo-

tában a figyelmeztetést figyelmen kívül hagyva mégis összeházasodnak. A tapasztalat az, hogy ez állandó harccal és konfliktussal jár a házasságban, mert a „világosság” és a „sötétség” vívja folyamatosan az egymás elleni harcot. Lehet, hogy egy idő után belefáradnak és elválnak, de lehet az is, hogy szerencsés esetben megbékélnek egymással és nem kerül sor a válásra, de akkor is ez egy gyötrelmekkel járó házasság lesz, nem az, amit Isten eltervezett az embernek. Ő békességre hívott el minket.

Elég gyakran előfordul azonban, amikor maga Isten az Ő szuverén akaratával avatkozik bele egy hitetlen házasságba és megtérésre viszi az egyik házastestvért és így áll elő a „felemás iga”. Isten tudja és látja, hogy miért cselekszik így. Ő a kezdet és a vég tehát látja a kezdetét és a végét is a dolgoknak. A tapasztalatból azt látjuk, hogy ilyenkor sok esetben egy idő után a másik fél is megtér, de van, amikor beláthatatlanul hosszú idő telik el a másik fél megtéréseig. Kérdés mit lehet ilyenkor tenni, amikor maga Isten volt a nem kellemes helyzet előidézője. Mivel Ő idézte elő, nyilván van javaslata a megoldásra is. Ilyen esetekre vonatkozóan Pál apostol a következő tanácsot adja:

„Ha valamely atyafinak hitetlen felesége van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. És amely asszonynak hitetlen férje van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. Mert meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, és meg van szentelve a hitetlen asszony az ő férjében, mert különben a ti gyermekeitek tisztátalanok volnának, most pedig szentek.” (1 Kor. 7. 12-14.)

Látjuk tehát, hogy van Istentől való megoldás a felemás iga is, de az igényli a két fél egymáshoz való ragaszkodását és az alapvető dolgokban való megegyezését. Ilyen esetekben a hívő fél hosszútűrése, kitartása és keresztyén erényei (hívó élet gyümölcsei) azok, amik együtt tudnak tartani egy felemás iga házasságot, amit Isten meg tud szentelni.

A Biblia különös gondot fordít arra, hogy mit tegyenek a hívő feleségek annak érdekében, hogy megnyerjék a hitetlen férjeiket. Ebből is látszik, hogy az Isten beavatkozására létrejött felemás igával – amikor a feleséget hívja el elsőnek – Isten szándéka az, hogy később a másik fél (a férj) is megtérjen, amiben azonban Isten nagymértékben számít a hívő feleség közreműködésére. Úgy tűnik tehát, mintha Isten az Ő tervében különleges szerepet szánna a hívő feleségeknek a férjeik megnyerésében. Egy hívő feleségnek tehát – Isten tervében – az elsődleges elhívása az, hogy szolgáljon a férje felé és megnyerje őt az Úrnak. Ebből adódóan nem véletlen tehát, hogy a gyülekezetekben szétnézve több nőtestvért látunk, mint férfit, de ez nem azt jelenti, hogy ennek tartósan így is kellene maradnia.

A nők alapvetően érzékenyebbek, szellemileg nyitottabbak. Nagyobb igényük van a védelemre és támogatásra. Könnyebben kinyitják a fülüket és szívüket Isten hívó szavára és általában hamarabb megtérnek, mint a férfiak. Isten látja a nő és a férfi szívét egyaránt. Elkezd munkálkodni a megtért feleség szívében és a feleség élete kezd megváltozni. Ez által a házasság szoros közösségében az asszony, mint Istennek egy „beépített embere” kezd hatni a sokszor a keményebb, a büszkébb és az érzéketlenebb férfiakra.

A feleségnek a megtérését, újjászületését követően a Biblia olvasásának hatására megváltozik a gondolkodásmódja. Egyre inkább elszakad a világi hívságoktól, a test kívánságaitól és kevésbé érdeklődik férjének a világi dolgai iránt, és itt kezdődnek az

első konfliktusok. A férj rádöbben, hogy nem ilyen nőt vett feleségül és itt a helye a feleség bölcs viselkedésének, hogy ezeket a helyzeteket kezelni tudja.

Az hívő asszonyok sokszor türelmetlenek és ebből adódóan sajnos sok hibát követnek el a hitetlen férjükkal szemben. Ők akarják Isten munkáját elvégezni – megtéríteni a férjüket – és nem fordítanak kellő gondot arra, amit Isten valójában tőlük vár el, hogy megtegyenek. A hívő feleségek ilyenkor hajlamosak arra, hogy magukhoz ragadják a kezdeményezést és különböző emberi módszerekkel elérik, hogy megváltoztassák férjük gondolkodásmódját és cselekedeteit, ahogyan egy megtért embernek kellene cselekedni; ez azonban nem megy. A hívő feleségek a megtérésük után sokszor nem tanulják meg, vagy nincsenek vele tisztában, hogy mit jelent, amikor a Biblia arról beszél, hogy a házasságban és a családban a férj a fej és e szerint viselkedjenek. Egy elnőiesedett társalomban élünk, ahol a házasságokban és a családokban sokszor nemcsak a hitetlen, de sajnos a hívő házasságokban is a feleségek irányítanak. Az Isten által kiosztott szerepek szerint a megtért feleségnek a házasságban legelőször is ebben kell helyre állnia és tudomásul venni, hogy nem ő fej, hanem a férje és az ő szerepe a férje segítőtársa lenni. Ne csodálkozzunk hát rajta, hogy a férjek a megtért feleségek – Isten ellenes – erőszakos „tukmálását” ellenszenvesnek érzik, és sokszor inkább eltávolodnak a feleségüktől, vagy elmenekülnek otthonról. Esetenként felelevenítik régi baráti kapcsolataikat, vagy újakat alakítanak ki. Ez ok lehet a „külön utakra”, az ivászatra, sőt ha a házasság intim része is sérül, akkor házasságtörésre is. Elhidegülnek egymástól és nem a férj megtérése, hanem az állandó veszekedés, esetleg válás lesz a vége. Semmiképpen sem szabad időig jutni, mert egyáltalán nem ez Isten akarata, hogy az események időig fajuljanak.

Mit tegyen hát egy hívő asszony, akinek hitetlen férje van? Elegendő, ha csak imádkozik érte és semmi mást nem csinál? Egyáltalán nem. Az ima semmit sem ér, ha közben Isten akaratával ellentétes módon cselekszik. A megtérést Isten munkálja ki, Ő hívja az embereket magához, hogy béküljenek meg Vele és kövessék Jézus Krisztus útját. Miközben Isten munkálkodik, a feleségnek is munkálkodnia kell, csak nem úgy, hogy Isten helyébe lépve az Ő munkáját akarja elvégezni, hanem azt, amit Isten tőle vár.

Mit is vár el tehát Isten a hívő feleségtől?

„Az asszonyok engedelmeskedjenek az ő férjüknek, hogy ha némelyek nem engedelmeskednének is az igének, feleségük magaviselete által ige nélkül is megnyeressenek; Szemlélvén a ti félelemben való feddhetetlen életeteket. Akiknek ékessége ne legyen külső, hajuknak fonogatásából és aranynak felrakásából vagy öltözékek felvevéséből való; hanem a szívnek elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, ami igen becses az Isten előtt.” (1 Péter 3.1-4.)

A hangsúly az engedelmisségen, ige nélküli (szavak nélküli), Istenfélő és feddhetetlen élet megélésén van. Mit jelent ez a gyakorlatban?

1. Az asszony teljesítse mindazokat az elvárásokat, amiket Isten támaszt vele szemben egy szent és tiszta élet megélése során.

„Ti asszonyok a ti saját férjeteknek engedelmesek legyetek, mint az Úrnak.” (Ef.5.22.)

„Hasonlóképpen az **idősebb asszonyok szentekhez illő magaviseletűek legyenek**, nem patvarkodók, sem sok borivás rabjai, jóra oktatók; **Hogy megokosítsák az ifjú asszonyokat, hogy férjüket és magzataikat szeressék, Legyenek mértékletesek, tiszták, háziassak, jók, férjüknek engedelmesek, hogy az Isten beszéde ne káromoltassék.**” (Titusz 2. 3-5).

„Hanem azért ti is egyen-egyen, ki-ki az ő feleségét úgy szeresse, mint önmagát; **az asszony pedig meglássa, hogy félje a férjét.**” (Ef. 5. 33.)

„Hasonlatosképpen az asszonyok **tisztességes öltözetben, szemérmességgel és mértékletességgel ékesítsék magokat**; nem hajfonatokkal és arannyal vagy gyöngyökkel, vagy drága öltözékkel,” (1 Tim.2.9.)

Az asszony ne legyen zsémbes, házsártos, akaratos, hanem legyen hűséges, ne mondjon rosszat senkinek a férjéről és ne teregesse ki belső életüket mások előtt. Ezzel el lehet indítani egy pletykát magukról, amit tovább adva a Biblia „susárlásnak” hív és üdvösség elvesztését okozó bűn. Lehet viszont segítséget kérni tapasztaltabb, jó házasságban élőtől gondjaik megoldására, akik nem fogják tovább adni a hallottakat.

2. Az asszony teljesítse azokat az elvárásokat, amelyeket a férje támaszt felé egy természetes együttélés során.

Így például főzzön a férjének kedvére való eledelt, megfelelően tálalja azt, amikor csak lehet együtt fogyasszák el, hálát adva érte Istennek.

Tartsa rendben a férje ruháit (mosás, vasalás), hogy mindenkor rendelkezésre álljon a munkába menő, vagy az ünneplő ruha.

Tartsa rendben a lakást, hogy az mindig tiszta és rendes legyen.

Sorolhatnánk még tovább mindazokat a házi, ház körüli munkákat, amiket egy asszonynak el kell végeznie a normál hétköznapiakban. Természetesen ebbe besegíthet a férj is. Vannak férfiak, akik szeretnek sütni-főzni, takarítani, kertészkedni. Az együtt végzett munka sikerélményt ad és több idejük marad a házasság ápolására, gyerekekkel való foglalkozásra.

Az asszony legyen figyelmes, gyerekeket szerető, vendégszerető, magát is rendben tartó egyén, aki a férje tetszését igyekszik mindenkor megnyerni. Erre jó leírást ad a „derék asszony dicsérete”. (Példabeszédek 31. 10-31.)

Mindaddig, míg a hívő feleség a férje megtérését kívánja kierőszakolni, Isten nem tud cselekedni. Isten tudja a férj fülét és szívét megnyitni az ige befogadására és Ő tud hitet támasztani benne.

Amikor látja a férj a számára kedvező módon megváltozott feleség engedelmisségét, Istenfélő és tiszta életét, háziasságát és kedvességét, ez vágyat fog ébreszteni benne, hogy ő is keresse azt az Istent, aki a feleségét ilyenné tette. Ha már kezd érdeklődni Isten dolgai iránt, akkor már lehet beszélni vele hitbeli dolgokról, és ha eljön az ideje, akkor a kezébe lehet adni a Bibliát is.

Eddig a hívő feleséggel szembeni elvárásokról beszéltünk, azonban a férjnek – akár hívő, akár nem – szintén vannak kötelezettségei a felesége felé.

Elsődlegesen a családfőnek kell biztosítania az anyagi biztonságot. Ez olyan főállású, vagy vállalkozói jogviszonyt jelent, amely biztosítja a család megélhetését. A családnak többféle szükséglete van, mégpedig lakás (saját, vagy bérelt), étkezés, ruházkodás,

rezsivel kapcsolatos kiadások. Gyerekek esetén a nevelésükkel, taníttatásukkal kapcsolatos kiadások.

Az anyagi biztonságon túl a feleségek leginkább a védelmet, támogatást és a szeretetet igénylik. Ugyanígy vannak a gyerekek is. A férj ezért ne legyen uralkodó, zsarnokoskodó és erőszakos, szeretetlen, csak magával törődő, hanem

*„a férfiak hasonlóképpen, együtt lakjanak **értelmes módon feleségükkel**, az asszonyi nemnek, **mint gyöngébb edénynek, tisztességet tévén**, mint akik örökös társaik az élet kegyelmében; hogy a ti imádságaitok meg ne hiúsuljanak.”* (1 Pét. 3.7.)

*„Úgy kell **a férfiaknak szeretni az ő feleségüket, mint az ő tulajdon testüket**. Aki szereti az ő feleségét, önmagát szereti. Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte; hanem táplálgatja és ápolgatja azt, miképpen az Úr is az egyházat;”* (Ef.5. 28-29.)

Ezen ígék szerint Isten azt várja el a férjektől, amit leginkább a férfiak el szoktak hanyagolni:

- legyenek figyelmesek a feleségeik felé és kedvesedjenek neki, mint amikor udvaroltak nekik,
- egyenrangúként és értelmesen éljenek együtt,
- ne hanyagolják el a feleségüket – előnyben részesítve a barátokat,
- a férj legyen a feleség első számú beszélgető társa, aminek alapja az őszinteség és a bizalom,
- szeretetüket mindenben mutassák ki a feleségük felé, annyi időt és törődést szánjanak rájuk, mint saját magukra.

A házasságban „ketten lesznek egy testté”, ami azt jelenti, hogy a házasságnak fontos része a szexuális kapcsolat. A házaspár a szexualitásban testileg, lelkileg (hívók esetén szellemben) is egyesül. A szexuális élet nem a másik testének a használatáról szól, hanem egy teljes és egyenrangú egyesülésről.

A házasságot Isten egy egész életre szóló szövetségi kapcsolatnak tekinti, ahol a „szaporodjatok és sokasodjatok” parancsolat (családalapítás) teljesítésén túl a szexuális élet fontos szerepet játszik a házasság összetartásában. Isten akarata szerint a szexuális élet a házassággal kezdődhet el és a házasság egész időszaka alatt fontos szerepet játszik a két fél harmonikus együttélésében. Pál apostol nagyon körültekintően így ír erről:

*„**A parázñaság miatt minden férfiúnak tulajdon felesége legyen, és minden asszonynak tulajdon férje. A feleségének adja meg a férj a köteles jóakaratot; hasonlóképpen a feleség is a férjének. A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje; hasonlóképpen a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége. Ne fosszátok meg egymást, hanemha egyenlő akaratból bizonyos ideig, hogy ráérjete a böjtölésre és az imádkozásra, azután ismét együvé térjete, hogy a Sátán meg ne kísértsen titeket, mivelhogy magatokat meg nem tartóztathatjátok.**”* (1 Kor 7:2-5)

Ebben az ígeszakaszban a következők szolgálhatnak útmutatásként a szexuális életre:

- törekedni kell, hogy mindenkinek fiatalon saját férje és felesége legyen, nem adva helyet a parázñaságnak, a házasságon kívüli szexuális életnek,
- a házasság természetes velejárója a rendszeres szexuális élet,

- még rövidebb távon sem vonhatja ki magát ebből az egyik fél sem (kivéve a nők a havi ciklus idején: 3 Mózes 18.19), hogy azzal okot adjanak a Sátánnak a kísértésre, aminek a vége házasságtörés („más elvétele”),
- mindkét félnek egyenlő joga van kezdeményezni a szexuális együttlétet, amit a másik fél – nyomós indok nélkül, pld. betegség, rosszullet – nem akadályozhat meg, erőszakoskodás azonban nem jöhet szóba,
- tilos manipulatív módon – saját akaratának kikényszerítésére – használni a másik testét, mert az varázslás (az asszony megvonja a testét addig, amíg akarata nem érvényesül)
- tilos megtagadni a szexuális együttlétet, mert ezzel a másik felet nagyobb kísértésnek, végső soron paráznaságnak teszi ki és ezzel kiszolgáltatja a Sátánnak,
- mindezekben törekedni kell mindenkor a megegyezésre és a békességre.

Egyszerűen és tömören fogalmazva Isten akarata az, hogy a házastársak a házasságon belül maximálisan kiéljék szexuális igényüket, és ne legyen rajtuk fogása a Sátánnak, vagyis ne kívánjanak meg mást. Ez különösen fontos a mai sexualitással túlfűtött világban. Ez azt is igényli tőlünk, hogy „szövetséget kössünk a szemünkkel”, vagyis nem szabad semmiféle *erotikus* vagy *porno* filmet, képet stb. a TV-ben, DVD-n vagy a neten különböző pornó oldalakon nézni. A mai, *porno* által *beszennyezett* világunkban szólni kell pár szót arról is, hogy mi az, amit Isten megenged a házaspárok szexuális kapcsolatában és mi az, amit tilt. A „porno” azt jelenti *tisztátalan (szennyes)*, ami Isten ígéjével össze nem egyeztethető sexualitást jelent. Sok hívő megtéretlen állapotából hoz magával helytelen szexuális szokásokat, ami a „felemás iga” idején is megmarad, ha valamelyik fél kierőszakolja azt, vagy megegyeznek benne. Sajnos ez a tisztátalan szex megfertőzte sok hívő életét, amit sajnos sok téves hívő tanítás is segített: „mindent lehet, ha a házaspárok megegyeznek”. Ez hazugság, nem lehet, mert Isten egyértelműen megtiltotta! Lehet lázadni és megszegni Isten parancsolatát, annak azonban következményei lesznek.

Tudjuk az igéből, hogy már az is szexuális bűnnek számít, ha valaki kívánsággal tekint másra („ne kívánd”) vagy a szívében követ el házasságtörést, de cselekedetben még nem. Ha Isten a gondolatunkat is megítéli, akkor mennyire inkább megítéli, hogy egy házaspár sexualitása mire terjed ki és hol annak a határa. A pornó aktusokban semmi korlát nincs, mindent szabad, ha a felek megegyeznek. Istennél azonban nem így van!

„Tisztességes minden tekintetben a házasság és a szeplőtelen (tiszt) házassági ágy; a paráznakat pedig és a házasságrontókat megítéli az Isten.” (Zsid.13.4.)

Isten ígéje alapján ez nemcsak azt jelenti, hogy tilos más – harmadik – személyt a hitvesi ágyba vinni, hanem azt is, hogy a házassági ágyat **minden tekintetben tisztán** kell tartani, abban semmi pornó (szennyes) aktusnak nincs helye.

Többnyire a férfiakra jellemző a porno utáni érdeklődés, de ez fordítva is igaz lehet. A megtéretlen állapotban folytatott *porno* gyakorlatot a szexuális élet „változatossága” érdekében sokan a megtérésük után is folytatni akarják. A megtéretlen férj igényt tarthat rá, hogy a már megtért és ilyen értelemben is világosságban járó feleségüktől elvárják a tisztátalan, természetellenes szexuális kapcsolatot.

Ezen a területen a feleségnek joga van megtagadni a férjének való engedelmisséget, ha a férje olyat kér tőle, ami Isten szemében fajtalanságnak (természetellenesnek,

szennyesnek, perverznek), tehát halálos bűnnek számít. Ezzel együtt a feleség gyengédségére és szeretetére van szükség, hogy ennek ellenére is meg tudja tartani a férjét és megőrizni szexuális életüket az Isten által elvárt mederben.

A házasság nem lesz szeplőtelen (tiszt), ha abba beviszik a pornó filmekben látott természetellenes (perverz) cselekedeteket. Isten minden testrészünket meghatározott céllal teremtett és a szexuális egyesülés céljára a nemi szerveket teremtette. Más testrészeket szexuális célra használni (orális, anális szex) Isten szemében fajtalanosság-nak és a természet törvényei elleni erőszaknak minősül, amit majd két évezreden keresztül a törvény is büntetett. A házasságon belüli természetellenes szexualitás azért is utálatos Isten előtt, mert olyan gyakorlatokat visz be a házasságba, ami az azonos neműek közötti szexualitásra (leszbikusság, homoszexualitás) jellemző. Ezeknek gonosz szellemi háttere van, ami megkötözöttséget okoz és utat nyit a lesbikus és a homoszexuális érintkezési módok felé. Így komoly veszélye van annak, hogy az orális és anális szexet folytató nők lesbikussá, a férfiak pedig homoszexuálissá váljanak. (lásd. Róma 1.26-27)

Ez az igeszakasz arról is ír, hogy Isten – testet elpusztító – ítéletét is magukra vonják mindazok, mint annak idején Szodoma esetében, akik ma is ilyen gyakorlatot folytatnak. A HIV (AIDS) fertőzés, a szájrák Isten ítélete a természetellenes szexualitás felett.

Egy jó hír, hogy nem kell felfedezni a HIV vírus ellenszerét, csak be kell tartani az Istentől – a mi érdekünkben és védelmünkben – Isten által felállított korlátokat és akkor automatikusan meg fog szűnni ma az egész világon pusztító HIV betegség.

Isten egy jó dolgot tervezett el a házassággal és a szexualitással, de az emberek Isten elleni lázadásukkal és saját élvezeteik hajszolásával magukra hozták azt a veszedelmet, amire Isten előre figyelmeztette őket.

Isten minden hívőt és minden embert egyaránt meg akar óvni ettől. Hallgassunk a figyelmeztetésre, hogy jól legyen dolgunk és örömünk legyen abban, amit Isten eltervezett számunkra. Isten hatalmas arra, hogy helyreállítson minden megromlott, csődbe jutott házasságot és megismertesse a felemás igában élő hitetlen emberekkel is az Ő csodálatos akaratát. Az alábbiakban egy személyes bizonyossággal szeretném mindezeket megerősíteni.

Egy személyes bizonyosság

A férjem 1990-ben 42 éves korában, Biblia-olvasás és a „Jézus élete” c. film megnézésének hatására tért meg. Ekkor került egy Károli fordítású Biblia a családba. A gyerekeink akkor már kamaszkorúak voltak, középiskolába jártak és kollégiumban laktak. A hét végén, amikor haza jöttek, mindig a Bibliát látták a férjem kezében. Elkezdtek érdeklődni iránta, s miután rájöttek a beszélgetések kapcsán, hogy minden problémára van válasz a Bibliában, elkezdtek ők is olvasni. Egy év múlva mindkét gyerekünk megtért.

Engem különösebben nem érintett meg az említett film és a Biblia iránt sem érdeklődtem. Akkor még a világi dolgok jobban vonzottak. Az viszont nem zavart, hogy a férjem szívesebben olvasta a Bibliát, mint nézte volna a TV-t. Amikor a gyerekek hét végén hazajöttek és hármasan elkezdtek beszélgetni, láttam mennyire kivirultak, örvendeztek, teljesen megváltoztak. Egy olyan légkör vette őket körül, amin én kívül

maradtam. A béke és nyugalom áradt belőlük és egyre csak mosolyogtak. Hívtak engem is, hogy anya ülj le, beszéljünk!

Akinek azonban van, vagy volt kollégista gyereke az tudja, hogy a hétvége mosásból, vasalásból, sütés-főzésből, pakolásból áll. Így erre hivatkozva elhárítottam a hívásukat.

Az viszont nagy nyomot hagyott bennem, ahogyan egymás közt örvendeztek és úgy láttam, hogy valami jóból kimaradok. Ekkor egy olyan vágy keletkezett bennem, hogy de jó lenne, ha ezt a fajta örömet, békességet én is megtapasztalhatnám! Isten ekkor már elkezdett munkálkodni a szívemben, de én ezt még nem tudtam.

Aztán egy kicsit később volt egy kéthetes időszak, amikor háromszor álmodtam, szinte ugyanazt. Két alkalommal egy fehér ruhás alak állt velem szemben pár méterre és mindkét kezét nyújtotta felém. A harmadik álomban azt láttam, hogy a fehér ruhás alak lábainál térdepelek. Ő az egyik kezét a fejemre tette, a másikat felemelte és megáldott. Amikor ezt elmeséltem, a gyerekek rögtön jelezték, hogy Jézus Krisztus volt a fehér ruhás alak és Ő hívott magához. Karácsonyra a férjemtől kaptam egy új fordítású Bibliát, amit könnyebben megértettem, mint a nehézkes Károli fordítást. Néha beleolvastam, de többnyire elkalandoztak a gondolataim, vagy elaludtam rajta. Isten a megtérésemet még úgy is munkálta, hogy egy hétig vese problémával feküdnöm kellett. Ekkor volt időm mindent átgondolni és átadtam életemet az Úrnak, hogy ezután Ő irányítsa az életemet. Ez a férjem megtéréését követően két év múlva történt. Ezután otthon, a családban kezdtük megélni a hívő életünket, ami a mai napig emlékeztető maradt számomra meghittsége miatt.

Dicsőség az Úrnak!

Remélem ezzel a kis történettel férfiakat és asszonyokat is tudtam bátorítani arra, hogyan éljék meg hívő, vagy hitetlen életüket és hogyan viselkedjenek mindennapjaikban.

Jézus és a parázna asszonyok – Abonyi Sándor

Hogyan alkalmazza Jézus az egész életre szóló házasság elvét a gyakorlatban?
(a Törvény, a megítélés és a kegyelem alkalmazásnak helye és összhangja)

Több esetben is látjuk az Igében, hogy Jézus parázna, házasságtörő asszonyokkal beszélget: lásd Mária Magdaléna, a samáriai asszony és a farizeusok által Jézushoz vitt házasságtörő asszony, akit meg akartak kövezni. Hogyan viszonyult Jézus ezekhez a helyzetekhez és hogyan kell értelmezni Jézusnak a paráznasághoz, a házasságtöréshez való viszonyulását? Hogyan gyakorolja a megítélést, mint Igaz Bíró megítélve a bűnt és hogyan gyakorolja a kegyelmet, mint Király? Erről szól ez az írás.

Az utóbbi években gyakran hallani olyan véleményeket, hogy Jézus nem ítélte el a parázna és házasságtörő asszonyokat, mert Ő már nem a Törvényt gyakorolta, hanem a kegyelmet. Ez teljesen helytelen értelmezés, mert aki ilyet mond nincs tisztában a Törvény és a kegyelem szerepével és elfelejtkezik arról, hogy nekünk hívőknek szentségben kell járnunk, mert *„szentség nélkül nem látjuk meg az Urat”*. Sokan megismerték Jézust, mint kegyelemben részesítő Királyt, de úgy látszik sokan nem ismerték meg Őt sok más oldalról, többek között Igaz Bíróként sem. Jézus, mint Igaz Bíró olyannyira tisztelte a Törvényt, hogy személy szerint minden tekintetben betöltötte azt. Mint Igaz Bíró köteles volt megítélni és ma is megítél minden bűnt, egyszerűen nem cselekedhet másként. Mint Király azonban élhet a jogával, hogy kegyelmet gyakoroljon a ‘halálra ítélték’ felett. Ez két különválasztandó szerep, amit semmiképpen sem szabad összemosni, mert akkor nem fogjuk megérteni az Igét és téves következtetésekre jutunk. Jézus az Igaz Bíró szerepéből adódóan soha nem hagyhatja jóvá a bűnt, még akkor sem, ha kegyelemben részesített valakit, hanem megtiltja azt. Nagyon fontos, hogy a Törvény és a kegyelem kapcsolatát helyesen értelmezzük.

A Törvény most nem uralkodik rajtunk, mert kegyelem alatt vagyunk, de a Törvény nem lett semmissé számunkra, hanem be van írva a szívünkbe, és belülről működik. A bennünk lakozó Szent Szellem azért jött, hogy különbséget tegyen az igazság és a bűn között és gondoskodik róla, hogy a bűn megítélésre kerüljön. Ha a Szent Szellem a lelkiismeretünkön keresztül megítél bennünket, akkor ez bűnbánatra és a bűn elhagyására kell, hogy ösztönözzön bennünket. Jézus az ilyen szívű embereknek mindenkor megbocsátja az elkövetett bűnt. Jézusnak, mint Királynak joga van kegyelmet gyakorolnia, ez azonban nem helyez senkit sem „törvényen kívüli állapotba”, hogy nyugodtan vétkezhet bármely parancsolat ellen. Ellenkezőleg!

A következő igék beszélnek erről:

„A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-e a hit által? Távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük.” (Róma 3:31)

„Mit mondunk tehát? Megmaradjunk-e a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Távol legyen: akik meghaltunk a bűnnek, mimódon élénk még abban?... Mert a bűn ti rajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt. Mit is tehát? Vétkezzünk-e mivelhogy nem vagyunk törvény alatt, hanem kegyelem alatt? Távol legyen.” (Róma 6:1-2, 14-15)

Jézus azt mondta, hogy *„aki ismeri az Én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem”* (János 14.21). Jézus parancsolatai senkit sem hatalmaznak fel bűn elkövetésére, éppen ellenkezőleg. Jézus elvárja mindenkitől a szent – bűn nélküli –

életet, mert Ő sem követett el semmilyen bűnt. Ilyen értelemben is példaképünk és ebben is követnünk kell Őt. Testileg erre képtelenek vagyunk, de a bennünk lakozó Szent Szellem által ez lehetséges. „*Minden lehetséges a hívőnek!*” (Márk 9.23)

Az elmúlt évek során több alkalommal kérdeztem szolgáló testvérek véleményét a házasság, válás és újraházasodás kérdéséről. Meglepődtem, hogy mennyire eltérő véleményeket képviselnek ebben az örök élet és – halál kérdését érintő dologban. Általában egyetértés volt abban, hogy a Biblia igazsága az alap (az egész életre szóló házasság), és ezt kell tanítani és tanácsadásnál alapul venni. A problémát többnyire abban látták, hogy a hívők életében kialakult legkülönbözőbb élethelyzeteket hogyan lehet „kezelni kell” a gyakorlatban. Ebben a véleményben el van rejtve, hogy esetenként az ige igazságának alkalmazása során a Biblia tökéletes elgondolásától eltérő gyakorlati alkalmazások is születhetnek. Jézus azonban, aki maga is minden parancsolatot betöltött, tőlünk is azt várja, hogy mi is így cselekedjünk; mindenben engedelmeskedjünk neki, mert *az szereti Őt, aki az Ő parancsolatait megtartja*. Ez alapvetően azt jelenti, hogy nem válhat szét az „elmélet” és a „gyakorlati alkalmazás”. Amit az Ige mond, azt az életben nekünk is pontosan úgy kell alkalmazni, megélni!

Nézzük most meg, hogy Jézus hogyan alkalmazta az Igét a gyakorlatban:

- az egyik történet a samáriai asszony esete,
- a másik történet a farizeusok által megkövezésre ítélt házasságtörő asszony.

Jézus idejében a zsidóknál (és minden bizonnyal a környezetükben élő népeknél, így Samáriában is) Mózes parancsolata szerint a válást és az újraházasodást megengedő gyakorlat volt érvényben. Ezt Mózes (és nem Isten!) engedte meg, *az emberek szívének keménysége miatt*, az Ószövetség idején. Jézus az evangéliumokban kinyilvánította Istennek a házasságra vonatkozó eredeti, tökéletes akarát és a házasságnak Isten akarata szerinti helyreállításának szükségességét az Újszövetség (a Szent Szellem kitöltetésének) időszakában:

„lesznek ketten egy testté, úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test. Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassa.”! (Máté 19.5-6.)

Ez azt jelenti, hogy a házasságot Isten szerkeszti egybe és azt egyetlen ember sem választhatja szét: sem maguk a házasfelek, sem a világi bíróság. Isten a házasság szétválasztásával nem hatalmazta fel az embert, az nem emberi hatáskörbe tartozik! A házasság tehát egy egész életre szól, ami az egyik fél halálával szűnik meg. Ekkor szabad a megözvegyült félnek újraházasodni, egyetlen más esetben sem. A válást bizonyos esetekben (paráznaság vagy ha a hitetlen házastárs el akar válni) az Ige engedélyezi, de **ez nem jogosít fel senkit újraházasodásra**, mert a „*mást vesz el*” és a „*mással kel egybe*” eseteket az Ige következetesen házasságtörésnek minősíti.

Nézzük most meg a samáriai asszony esetét, hogyan alkalmazta Jézus Isten eredeti terve szerinti, az egész életre szóló házasság elvét a gyakorlatban:

„Monda néki az asszony: Uram, add nékem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhózzam, és ne jöjjek ide meríteni! Monda néki Jézus: Menj el, hívd a férjedet, és jöjj ide! Felel az asszony és monda: Nincs férjem. Monda néki Jézus: Jól mondtad, hogy: Nincs férjem; Mert öt férjed volt, és a mostani nem férjed: ezt igazán mondtad. Monda néki az asszony: Uram, látom, hogy te próféta vagy.” (János 4:15-19)

Milyen következtetéseket tudunk levonni ebből a beszélgetésből?

1. Az asszony megkívánta az *élő* vizet, amit Jézus kínált neki és követni akarta Őt:
„Uram, add nékem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhozzam, és ne jöjjen ide meríteni!”
2. Jézus prófétált az asszony helyzetéről és feltételt támasztott az Ő követésével kapcsolatban:

„Menj el, hívd a **férjedet**, és (úgy) jöjj ide! Felel az asszony és monda: **Nincs férjem**. Jól mondod, hogy: **‘Nincs férjem**, mert **öt férjed volt**, és a **mostani nem a férjed**: ezt igazán mondtad.”

Jézus elküldte az asszonyt, hogy rendezze házasságát és a férjével együtt térjen vissza.

Kérdés: Mit kellett rendeznie az asszonynak? Ki is az Jézus szerint, aki ebben a helyzetben a férje kell, hogy legyen, akivel vissza kell térnie?

A kérdés megválaszolásához abból kell kiindulnunk, hogy Jézus az egész életre szóló, tehát a halállal megszűnő házasságot tekintette alapnak és mind az öt korábbi férjet elismerte férjnek. Ez egyedül akkor lehetséges, ha mindegyik korábbi férj meghalt, és az asszony minden esetben a korábbi férj halála után házasodott újra. Így tehát az ötödik férj halála után ismét szabad volt neki megházasodnia, de ez nem történt meg, hanem csak együtt élt valakivel, házasság nélkül. Ezért mondta az asszony, hogy **nincs férjem**. **Ez a helyzet viszont már paráznaságnak minősült, amit rendezni kellett.**

Ezért mondta Jézus, hogy „Menj el, hívd a férjedet, és jöjj ide!” Ez azt jelenti, hogy az „együtt élő párjával” össze kellett házasodnia és úgy menni Jézushoz.

Ma elterjedt gyakorlattá vált a házasság nélküli együttélés, de ez Isten szemében paráznaságnak, vagy ha él valamelyik fél korábbi házastársa, akkor házasságtörésnek minősül.

Most nézzünk meg a másik – a házasságtörő – asszony esetét:

„Az írástudók és a farizeusok pedig egy asszonyt visznek hozzá, akit házasságtörésen kaptak, és a középbe állítván azt, mondják neki: Mester, **ez az asszony tetten kapott, mint házasságtörő**. A törvényben pedig megparancsolta nekünk Mózes, hogy az ilyenek köveztessenek meg: te azért mit mondasz? ... Aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ. És újra lehajolván, írt a földre. Azok pedig ezt hallván és a lelkiismeret által vádoltatván, egymásután kimennek a vénektől kezdve mind az utolsóig; és egyedül Jézus maradt és az asszony a középben állva. Mikor pedig Jézus felegyenesedik és senkit sem lát az asszonyon kívül, monda néki: Asszony, **hol vannak azok a te vádlóid? Senki sem kárhoztatott-e téged?** Az pedig monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda néki: **Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezz!** Ismét szól azért hozzájuk Jézus, mondván: **Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.**” (János 8:3-12.)

Ezt az Igét sokan félreértik és tévesen magyarázzák, pedig a törvény és a kegyelem, ill. a parancsolatok betartása szempontjából nagyon fontos, hogy ezt jól értelmezzük.

Vannak, akik úgy gondolják, hogy a farizeusok halálra ítélték a házasságtörő asszonyt, amivel Jézus nem értett egyet és ezért elengedte az asszonyt. Ebből az következne, hogy Jézus a házasságtörő asszony cselekedetét jóváhagyta volna a farizeusokkal

szemben. Ez azt jelentené, hogy nem kell elítélni a házasságtörést, ami ezek szerint nem is lenne bűn? Teljesen téves így gondolkodni és ez Isten ígéjének teljes félremagyarázása lenne!

Mielőtt bármi következtetést vonnánk le erre az esetre, nézzük meg, hogy mit tudunk bizonyosan az Igéből a fenti igeszakasszal – történettel – kapcsolatban:

– Jézus azért jött, hogy betöltse a törvényt és nem azért, hogy eltörölje,

*„Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak **eltörlésére**. Nem jöttem, hogy **eltöröljem**, hanem inkább, hogy **betöltssem**. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik. Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lesz; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy lesz.”* (Máté 5:17-19)

– Jézus az Igaz Bíró, és Igaz Bíróként neki is be kellett betartania a Törvényt, és a szerint kellett megítélnie minden bűnt, így a házasságtörést is. A parázناسág és a házasságtörés nemcsak az Ószövetség idején volt bűn, hanem az Újszövetség idején, azaz ma is. A bűn következményében van különbség az Ószövetség és az Újszövetség között: régen megkövezés általi halál, ma „szellemi halál” és örök „kárhozat”.

*„Avagy nem tudjátok, hogy igazságtalanok nem örökölhetik Istennek országát? Ne tévelyegjete; **se paráználk**, se bálványimádók, **se házasságtörők**, se pulyák, se férfiszemplősítők, **nem örökölhetik Isten országát.**”* (1Kor 6:9-10)

– Jézus betöltötte a Törvényt, de ugyanakkor egy jobb (új) szövetség közbenjárója is volt, és egy „híd szerepet” töltött be az Ó-szövetség és az Új-szövetség között: még betöltötte a régit is, de már lerakta az alapjait egy újnak is („a törvény azt mondja, én pedig azt mondom néktek”...),

– Jézus azon túl, hogy Igaz Bíró, isteni személy és a Királyok Királya. Mint Fiú isteni személy, akinek joga van megbocsátania a bűnösnek, mint Királynak pedig joga van kegyelmet is gyakorolnia a halálra ítélt bűnös felett.

– A parázna asszonyt tetten érték a házasságtörésben, tehát bűnössége bizonyított volt és ezért a Törvény – ami igaz, és szent – halálra (megkövezésre) ítélte őt. Mint a Törvény ismerője ezzel ő maga is tisztában volt. Nem kifogásolta az ítéletet!

– A farizeusok, akik a Törvény tökéletes ismerői voltak jogosan akarták halálra kövezni a házasságtörő asszonyt. A **probléma velük az volt, hogy nekik személy szerint nem volt erkölcsi alapjuk az ítélet végrehajtására**, mert csak az hajthatta végre az ítéletet – „dobhatta rá az első követ” – a tanúk közül, aki maga nem bűnös. Ők pedig „lelkiismeretükben vádoltattak”, ami azt jelenti, hogy bűnösök voltak és ezért nem vállalhatták a megkövezés végrehajtását, mert annak következménye visszafordult volna rájuk: „**ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek**” (Máté 7.1).

– világosan meg kell különböztetni a történetben és *élesen el kell választani egymástól*

- o *az ítélet-hozatalt,*
- o *az azt követő ítélet-végrehajtást,*
- o *és a kegyelem gyakorlását.*

Ha ezeket összemoszuk, és nem választjuk szét, az súlyos félreértéshez és téves ítéletalkotáshoz és következtetéshez vezet! Ilyen teljesen hamis következtetés lehet, hogy a kegyelem eltűri, sőt jóváhagyja a bűnben való élést, vagy nem is minősíti bűnnek. Ez hazugság és ellene mond a hívőktől elvárt – bűn nélküli – szent életnek és a „keskeny úton” való járásnak.

Jézus mondta ugyan, hogy a paráznák sok embert fognak megelőzni a Mennyeek országában, de azt is tudjuk az Igéből, hogy paráznáknak nincs helye Isten országában. A paráznaság kizárja az üdvösséget és az örök élet lehetőségét (Gal.5.19-21). Ha azonban megtér valaki a paráznaságából (elhagyja azt!), akkor elnyerheti az örök életet. Ilyen volt az a bűnbánó parázna asszony is, aki Jézus lábait drága kenettel kente meg, mert „*sok bűne bocsáttatott meg neki*”.

Jézusnak a samária asszonnyal való beszélgetéséből és a megkövezésre hozzá vitt házasságtörő asszony esetéből is látjuk, hogy Jézus minden esetben készségesen szóba állt parázna és házasságtörő asszonyokkal. Kész volt megbocsátani bűnüket és kegyelmet gyakorolni feléjük. Láthatjuk azonban azt is, hogy minden esetben egyértelműen megparancsolja azt is nekik, hogy hagyják abba a paráznaságot és rendezzék a kapcsolatukat:

- „menj el, *hívd a férjedet, és jöjj ide!*” – mondja a samáriai asszonynak, akinek korábban öt férje volt, de akivel akkor együtt élt az nem volt a férje,
- „menj el és *többé ne vétkezz*” – mondja a megkövezni szánt házasságtörő asszonynak.

Ezek alapján az alábbi következtetéseket vonhatjuk le:

- a megkövezésre ítélt házasságtörő asszony kétségtelenül bűnt követett el, aminek jogos büntetése a Törvény szerint megkövezés általi fizikai halál lett volna és ebben az ítéletben a három fél (a vádlók: a farizeusok, a vádlott: a házasságtörő asszony, és a Bíró: Jézus) esetében **nem volt véleménykülönbség: a paráznaság ítélete (büntetése) a Törvény szerint fizikai halál!**
- A Törvény az Ó-szövetség idején fizikai halállal büntette a házasságtörést, ami az Új-szövetség idején szellemi halálra, az örök élet elvesztésére módosult, ha valaki nem bánta meg és nem hagyta el azt.
- **A házasságtörő asszony halálos ítélete a Törvény szerint tehát jogos volt, a farizeusok azonban a saját bűnük miatt nem vádolhatták a házasságtörő asszonyt, mert erre nem volt ‘erkölcsi alapjuk’, ezért nem voltak jogosultak az ítélet végrehajtására sem, ami a megkövezés lett volna.**
- Jézus szerepével, aki a Törvénynek betöltője, de az Újszövetségnek közbenjárója volt, a Törvény „*Krisztusra vezérlő mesterré változott*”. A Törvénynek *tehát már csak az a szerepe, hogy megítéljen (ebben az esetben halálra ítéljen), de már ne sújtson fizikai halállal (ne hajtsák végre a halálos ítéletet), hanem Krisztushoz vezéreljen, hogy a jogos ítélet végrehajtása alól (a megérdemelt halálból) a kegyelem gyakorlása által felmentést adjon.*

- Jézus, mint Igaz Bíró egyetértett a halálos ítélet jogosságával, de annak végrehajtását a farizeusok által – a bölcsesség beszédével megakadályozta. Mint az Új-szövetség közbenjárója, élve a Király jogával kegyelmet gyakorolt az elítélt felett, megmentve az asszonyt a haláltól!
- A kegyelem gyakorlása felmentést jelent a jogos halálos ítélet végrehajtása alól. A kegyelem gyakorlása alapvetően feltételezi: a bűn, az ítélet, a bűnbánat és bűnbocsánat előzetes meglétét. Jézus mindezek meglétével együtt sem engedte meg az asszonynak, hogy továbbra is házasságtörő életmódot folytasson, hanem elbocsátotta és megparancsolta neki, hogy „többé ne vétkezzon!” Ez azt jelenti, hogy megbánva és abbahagyva a bűnös kapcsolatát térjen vissza a férjéhez, és minden tőle telhetőt tegyen meg, hogy rendezze vele a házassági kapcsolatát.

Még egy magyarázat a következő ígéresszel kapcsolatban:

*„Asszony, hol vannak azok a te vádlóid? **Senki sem kárhoztatott téged?** Az pedig monda: **Senki, Uram!** Jézus pedig monda néki: **Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezz!**”*

A vádat képviselő farizeusok – lemondva a megkövezés végrehajtásáról – elmentek és már nem **„kárhoztatták”** az asszonyt, mert nekik is volt bűnük. Jézus bűn nélküli volt, de Ő sem **„kárhoztatta”** az asszonyt. A „kárhoztatás” szó itt nem azt jelenti, hogy az asszony ne lett volna bűnös, mert az asszony a bűne miatt a Törvény szerint valóban méltó volt a halálos ítéletre. A kegyelem gyakorlása miatt nem hajtják rajta végre a halálos ítéletet, hanem megadják neki a lehetőséget, hogy a bűn elhagyása esetén megmeneküljön a ‘kárhoztatótól’, azaz az ‘örök haláltól’.

Látjuk a fenti két történetből, hogy Jézus teljes pontossággal alkalmazta az Igét a gyakorlatban is, egy cseppet sem tért el attól. Mint Fiú megbocsátott, és mint Király kegyelmet gyakorolt, de sosem támogatta a bűnben való élest, hanem határozottan fellépett ellene, és elvárta a kegyelmet kapott bűnöstől is, hogy „többé ne vétkezzon”.

Jézus egy egész életre szóló házasság szerzője, és senkit sem hatalmazott fel annak felbontásával. *„Amit azért Isten egybeszerkesztett, azt **ember el ne válassa**”.* Ezért Jézusnál nem létezik újránházasodás, amíg a házastárs él, ha mégis az Jézus szerint házasságtörésnek minősül. Ha azonban meghal a házastárs, akkor az özvegy szabaddá válik az újránházasodásra. Minden más eset – beleértve az első házasságon kívüli szexuális kapcsolatot is – elzár bennünket az Isten országába való bemeneteltől (beleértve a gondolatban elkövetett paráznaságot is).

Ha a paráználkodás vagy házasságtörés okot is szolgáltatna a válásra, azonban ez akkor sem hatalmazza fel egyik felet sem az újránházasodásra (mással való egybekelésre), hanem aki bűnt követett el abba kell hagynia *„...eredj el és **többé ne vétkezz**”* (János 8.11) és minden erővel a **megbékélést** és a **házasság helyreállítását** kell munkálni. Ha ennek ellenére mégsem sikerülne a házasság helyreállítása, akkor *úgy kell maradni* (újabb házasság nélkül, különválva, nyitva hagyva az utat az esetleges későbbi rendezéshez): *„Hogyha pedig elválik is, **maradjon házasság nélkül, vagy béküljön meg...férjével...feleségével.**”* (1 Kor 7:11)

Ha Jézussal megegyező értelmezés szerint tekintünk a házasságra, akkor sok bonyolultnak látszó helyzet lényegesen egyszerűbb lehet. Ezzel együtt kétségtelenül lehetnek bonyolultnak tűnő helyzetek, azonban az Igének a konkrét esetekre történő értelme-

zése ilyenkor sem kerülhet ellentétbe a Jézus által az Igében megfogalmazott alapelveivel.

Isten „gyökerénél” akarja megszüntetni a paráznaságot, mert ha nem így cselekedne, akkor végtelenül elburjánzana a bűn és mindenféle kibogozhatatlan, kusza helyzetek adódnának, amiknek magunk is szemtanúi vagyunk napjainkban. Isten egy bölcs Isten és nagyon jól tudja, hogy mi jó az embernek és miért kell ennek így lennie, még ha ezt gerjedező testi vágyakkal rendelkező emberként nehezen is akarjuk tudomásul venni. *„Nem mindenki veszi be ezt a beszédet, hanem akinek adatott”* – mondta Jézus (Máté 19.11.)

Aki szeretné mindenféle szempontból, más véleményeket is figyelembe véve részletesebben tanulmányozni a házasság, a válás és újracházasodás kérdését, annak javaslom: *Myron Horst: Házasság, válás, újracházasodás* című részletes írásának tanulmányozását, ami elérhető a www.keskenyut.wordpress.com blogon.

Hogyan látja Isten a párkapcsolatokat Ige-gyűjtemény

Olvassuk el figyelmesen az alábbi igéket! Azok nem igényelnek semmi magyarázatot.
Isten igéje tiszta és világos!

„**És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; ... teremti tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremti őt: férfiúvá és asszonnyá teremti őket. És megáldja Isten őket, és monda nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet**” (1 Mózés 1:26-28)

„**A parázñaság miatt minden férfiúnak saját felesége legyen, és minden asszonynak saját férje. A feleségének adja meg a férj a szükséges hajlandóságot; hasonlóképpen a feleség is a férjének. A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje; hasonlóképpen a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége. Ne fosszátok meg egymást, hanem ha egyenlő akaratból bizonyos ideig, hogy ráérjete a böjtölésre és az imádkozásra, azután ismét együvé térjete, hogy a Sátán meg ne kísértsen titeket, mivelhogy magatokat meg nem tartóztathatjátok. Ezt pedig kedvezésképpen mondom, nem parancsolat szerint.**” (1 Korintus 7:2-6)

„**Ne kívánd a te felebarátod (más) feleségét**” (2 Mózés 20:17)

„**És hozzá (Jézushoz) mennek a farizeusok, kísértik őt mondván: Szabad-e az embernek az ő feleségét akármilyen okból elbocsátani? Ő pedig felelvén, monda: Nem olvastátok, hogy a teremtet kezdettől fogva férfiúvá és asszonnyá teremti őket, és ezt mondja: Annak okáért elhagyja a férfiú atyját és anyját; és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test. Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza.**” (Máté 19:3-6)

„**Ő (Jézus) pedig monda nékik: Aki elbocsátja feleségét és mást vesz el, házasságtörést követ el az ellen. Ha pedig a feleség hagyja el a férjét és mással kel egybe, házasságtörést követ el.**” (Márk 10:11-12)

„**Sodoma férfiai körülvették a házat, ifjak és öregek, mind az egész község egytől egyig és szólították Lót: Hol vannak a férfiak, akik te hozzád jöttél az éjjel? Hozd ki azokat mi hozzánk, hadd ismerjük őket (háljunk velük). Kimegy Lót hozzájuk az ajtó elébe, ... és monda: Kérlek atyámfiai, ne cselekedjete gonoszságot... és bocsát az Úr Sodomára és Gomorára kénköves és tüzes esőt az Úrtól az égből.**” (1 Mózés 19:4-7, 24)

„**Férfiúval ne hálj úgy, amint asszonnyal hálnak: utálatosság az. És semmiféle barommal se közösülj, ... és asszony se álljon meg barom előtt, ... mindezekkel azok pogányok (Kánaán lakói) fertőztették meg magokat, akiket én kiűzök ti előletek.**” (3 Mózés 18:22-23)

„Mert bár az **Istent megismerték, mindazáltal nem, mint Istent dicsőítették őt, ... magukat bölcseknek vallván, bolondokká lettek;** és az örökkévaló Istennek dicsőségét felcserélték a mulandó embereknek és madaraknak és négy lábú állatoknak és csúszómászó állatoknak képmásával. **Annak okáért adta is őket az Isten szívük kívánságaiban tisztátalanságra, hogy egymás testét meg;** Mint akik **az Isten igazságát hazugsággá változtatták,** és a teremtet dolgokat tisztelték és szolgálták a teremtető helyett, aki mind örökké áldott. Ámen. Annak okáért **adta őket az Isten tisztátalan indulatokra; mert az ő asszonynépeik is elváltoztatták a természet folyását természetellenesre: Hasonlóképpen a férfiak is elhagyták az asszonyéppel való természetes együttélést, egymásra gerjedtek bujaságukban, férfiak férfiakkal fajtalankodtak, és az ő tévelygésüknek méltó jutalmát elvették önmagokban (AIDS!?). És amiképpen nem méltatták az Istent arra, hogy ismeretükben megtartsák, azonképpen oda adta őket az Isten méltatlan gondolkozásra, hogy illetlen dolgokat cselekedjenek;** akik teljesek minden hamissággal, paráznasággal, gonosszággal, kapzsisággal, rosszasággal; teli irigységgel, gyilkossággal, versengéssel, álnoksággal, rossz erkölccsel; pletykálkodók, rágalmazók, istengyűlölők, dölgyösek, kevélyek, dicsekedők, rosszban mesterkedők, szüleiknek engedetlenek, balgatók, összeférhetetlenek, szeretet nélkül valók, engesztelhetetlenek, irgalmatlanok. **Kik jöllehet az Isten végzését ismerik, hogy akik ilyeneket cselekszenek, méltók a halálra, de nemcsak, akik ezeket cselekszik, hanem akik az ekképpen cselekvőkkel egyet is értenek.**” (Róma 1:21-32)

„A testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: **házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás.** Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, Irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások és ezekhez hasonló: melyekről előre mondom néktek, amiképpen már ezelőtt is mondtam, hogy **akik ilyeneket cselekszenek, Isten országának örökösei nem lesznek.**” (Galata 5:19-21)

„A gyáváknak pedig és hitetleneknek, és utálatosoknak és gyilkosoknak, és **paráznáknak** és bűbajosoknak, és bálványimádóknak és minden hazugoknak, azoknak **része a tűzzel és kénkövel égő tóban lesz, ami a második halál.**” (Jel. 21:8)

A tökéletes házasság – Abonyi Sándor

Ennek az írásnak nem az a *célja*, hogy egy mindenre kiterjedően választ adjon a házasság kérdésére, hanem, hogy felhívja a figyelmet a hívők elvilágiasodott gondolkozására, és ráirányítsa a figyelmet Isten – házassággal kapcsolatos – eredeti tervére. Cél viszont felébreszteni a hívőkben a vágyat és ráhangolni őket, hogy Isten eredeti tervével összhangban, Őt megdicsőítve munkálkodjanak, és ne sodródjanak a világgal együtt a romlás irányába.

Néhány bevezető gondolat

Szemben azzal a nemes és nagyon is gyakorlati céllal, amiért Isten megalkotta a legalapvetőbb társas kapcsolatot, a házasságot, szomorú, hogy az utóbbi években milyen mélyre süllyedt a házasságok helyzete az egész világon.

Minden gondolkodó ember számára nyilvánvaló, hogy a társadalom legkisebb egysége és alapja a család. Az Isten szerint elgondolt családon belül a szülők házasságban élnek és ezzel *követendő példát* mutatnak gyerekeik és az egész társadalom számára. Az évezredek során minden civilizált társadalom (babiloni, egyiptomi, görög, római) Isten ítélete alá került és nyomtalanul eltűnt, amikor az erkölcs olyan mélyre süllyedt, hogy megkérdőjelezte és alapjaiban ásta alá a házasságot.

Az a robbanásszerű változás, ami a világban az utóbbi 10-20 évben ezen a téren bekövetkezett, nagymértékben lerombolta a család és a házasság Istentől rendelt képét és szerepét. Ennek az erőteljes világi nyomásnak sajnos a gyülekezetek sem tudtak teljesen ellenállni és ma már gyülekezetekben is kevés az alapvetően biblikus házasság.

Két személyes bizonyosság

Szeretném illusztrálni mindazt, amiről írni fogok.

Az *első*: A lányom 16 évvel ezelőtt kötött házasságot, amikor az együttélés még a világban sem volt elterjedt. Az emberek többsége házasságot kötött, igaz, hogy ezzel együtt a válások száma folyamatosan emelkedett, ami azt jelezte, hogy baj van a házasságokkal. Az esküvői alkalmon szolgáló testvér egy prófétikus igei üzenetet adott át, ami akkor elég szokatlanul hangzott:

„Eljön az idő, amikor az, hogy két ember házasságot köt egymással önmagában bizonyosság lesz, és az emberek meg fogják kérdezni tőletek. Ti keresztyének vagytok?”

A *második* bizonyosságot tekinthetjük a prófécia beteljesedésének. Néhány hónappal ezelőtt feleségemmel és velem történt meg az eset, hogy egy korábbi ismerős, aki ma már szintén nyugdíjas, találkozott velünk. A feleségemmel mosolyogva, békésen álldogáltunk egymás mellett, úgy ahogy általában szoktunk. Ebben számunkra semmi különös nem volt, miközben szóba elegyedtünk az ismerős hölgygel. A hölgy elcsodálkozva és boldogan nézett ránk és megjegyezte: olyan jó ránk nézni és látni egy házaspárt, akik még mindig együtt vannak. Ezen viszont mi lepődtünk meg és erről eszembe jutott a 16 évvel ezelőtti prófécia, ami a lányoméknak esküvőjén hangzott el.

Néhány személyes tanács a házasság stabilitásával kapcsolatban

Nem gondolom, hogy a házasságunk különleges vagy tökéletes lenne. Hiszem, hogy sok hívő házasság van a világon, ami közelebb áll a tökéletességhez. 45 évi házasságunk után az Úr még mindig formál bennünket és tapasztaljuk, hogy még mindig nem jutottunk el a tökéletességre. Ahogy Jézus visszajövele közeledik a sötétség is egyre nagyobb lesz, ezért már a kis világosság is fénylik, ahogyan mi is megtapasztaltuk azt.

Elmondhatom, hogy a házasságunk mindig stabil volt, sosem fenyegette a széttörés veszélye. Ezért néhány személyes tapasztalatot hadd mondjak el azt remélve, hogy vannak, akiknek ez is segíthet házasságuk megszilárdításában. Néhány ezek közül:

- mindig igyekeztünk őszintének lenni egymáshoz,
- folyamatosan kommunikáltunk egymással (mindent megbeszéltünk),
- amikor konfrontációk voltak közöttünk, mert minden házasságban van, akkor igyekeztünk azt csendben, kivárva a megfelelő alkalmat megbeszélni, és tanulni belőle,
- voltak dolgok, amik ismétlődő konfliktusokat okoztak és sokszor hosszabb időnek is el kellett telni, amíg ezek megszűntek; ehhez türelemre volt szükség,
- mindig megbíztunk egymásban és a konfliktusok idején sem adtunk helyet annak, hogy válással kapcsolatos kísértő gondolatok meggyökerezhessenek bennünk, hanem mindig a helyreállítás irányába igyekeztünk mozdulni,
- a válás szót még véletlenül sem ejtettük ki soha,
- igyekeztünk kerülni azokat a helyzeteket, amik kellemetlen helyzetekbe hoztak volna bennünket, ahol nehéz lett volna ellenállni a pillanat kísértő csábításának,
- igyekeztünk mindig „egy úton járni” és lehetőleg minél több időt egymás és a család társaságában eltölteni,
- évek alatt megtanultuk, hogy tudatosan és rendszeresen szánjunk időt a házasság „karbantartására”. Amikor a gyerekeink „kirepültek” és ketten maradtunk, évente elmentünk néhány napra egy csendes helyre, és együtt töltöttük el az időt.

Ezek elegendőek voltak ahhoz, hogy a házasságunk folyamatosan szilárd maradjon. Látjuk azonban, hogy az Úr még most is dolgozik rajtunk, hogy a házasságunk még harmonikusabb legyen. A mi életünkben ezek így működtek és így éltük meg ezeket, de természetesen másnál ez másként, sőt jobban is működhet. Felfedeztük, hogy az Úr azt akarja, hogy haladjunk tovább a tökéletesség felé.

A hívők eltorzult gondolkodása a házassággal kapcsolatban

A <https://keskenyut.wordpress.com> blogon több házassággal, válással és újrահázassággal kapcsolatos írás is található, amik iránt elég nagy az érdeklődés a hívők részéről. Az egyik legkeresettebb téma, ami a házasság korábban említett kiemelt jelentősége miatt nagyon is érthető. A probléma azonban az, hogy a hívők érdeklődése nem a házasság tökéletesítésének irányába mutat, hanem az abból való kiút keresésére.

Nem a következő kérdések foglalkoztatják a tönkrement házasságtól szenvedő hívőket:

- hogyan menthetném meg a „zátonyra futott” házasságomat?
- hol talállok olyan érett, tapasztalt házaspárt, akik szívesen segítenének a házasságunk helyrehozásában?
- szívesen megtennének bármit a házasságuk megmentése érdekében, mert nem tudnák elviselni, hogy szétért házasságuk miatt a gyerekeik szörnyű helyzetbe kerüljenek. Ha másért nem is, de a gyerekeik miatt szeretnék, ha helyreállna a házasságuk.

Ezek a kérdések azonban még mindig csak arról szólnak, hogy egy hívő házasság ne hulljon szét és valahogy meg lehessen menteni.

Itt még szó sincs arról, hogyan tehetnék jobbá, tökéletesebbé a házasságot, hogy az minta – bizonyosság – lehessen bárki számára, ami betölti Isten eredeti célját: kiábrázolni Isten képét, valamint Jézus (a vőlegény) és a gyülekezet (a menyasszony) kapcsolatát a világ felé. Az ige szerint ilyen feddhetetlen, feleségét szerető férj lehetne csak előljáró a gyülekezetben, aki egész életével példa a gyülekezetben lévő más házaspárok és leendő házaspárok számára. Pál apostol az Ef. 5-ben, mint nagy „titokról” beszél a házasságról és az 1 Tim 3-ban pedig a presbiterekkel szemben támasztott elvárásokról.

Ezekkel szemben szomorúan látom, hogy a Blogomra beérkező „kérdések” többnyire így hangzanak:

- „biblikus-e a válás”?
- „mit mond a Biblia a válásról”
- szabad-e újránházasodni a Biblia szerint?
- milyen esetekben lehetséges elválni, vagy újránházasodni a Biblia szerint? Stb.

A végtelenségig sorolhatnám a sort, mert a legkülönbözőbb formákban megfogalmazva ezek a kérdések ismétlődnek. Ezeket a kérdéseket hívő emberek teszik fel, mert úgy tűnik fontos számukra, hogy a cselekedeteiket a Biblia igazságához igazítsák és ehhez a Bibliai alapján keresik a válaszokat. Az alapvető baj ezekkel a kérdésekkel az, hogy a hívők – a világhoz hasonlóan – az Isten szerinti házasságból való kiutat keresik, de ugyanakkor ragaszkodnának hozzá, hogy engedetlenségüket Isten megáldja. A nagy többség nem azon gondolkodik, hogy a testét megfeszítse és halálra adja – hordozza a keresztet minden nap – és próbálja megmenteni a válásba került házasságát. Fel sem merül, hogy a házasság – Isten eredeti terve szerinti – tökéletesítésén munkálkodjanak, és ehhez keressenek segítséget.

Szomorú az is, hogy sok olyan „képzett teológus szolgálótól” származó, tudományos igényű, biblikus” írást találni a neten főleg a válással és az újránházasodással kapcsolatban, amikben a házasságról kevés szó esik. Ezekben a tanításokban rendszerint a protestantizmus idején elterjedt – a vétlen elválhat és újra is házasodhat – ige ellenes tanítás köszön vissza. Nem beszélve az újabb keletű liberális teológiai irányzatokról, amik semmi megszorítást és akadályt nem gördítenek a válás és az újránházasodás elé, mert az igék között lavírozva és kicsavarva annak értelmét mindenre „magyarázatot” találnak. Többten teljes egészében kikerülnek azt a nagyon egyértelmű és tömör tanítást, amiről Jézus beszélt az evangéliumokban. A nyilvánosságra kerülő tanításokban hihetetlen káosz, egymásnak és az igének is ellentmondó állásfoglalások vannak ebben a nagyon is fontos, de ugyanakkor egyszerű és egyértelmű kérdésben. A bonyolultság

abból származik, hogy „nagy kerülővel körbejárva kell megmagyarázni a tilosról azt, hogy az megengedett”. Majdnem 2000 éven keresztül nem volt kérdés még világi emberek számára sem, hogy a válás bűn és rossz dolog, újrահázasodni pedig tilos, amíg a házastárs él! Ezt még a gyerekek is tudták. Erről szólnak Jézus szavai is az evangéliumokban. A sokak által tanulmányozott és főleg a zsidóknak írt Máté evangéliumban megjelenő „kivétel” szabály (paráznaság esetét kivéve) sem mond ellent ennek és nem jelent „kiskaput”, hanem csupán a zsidó gyakorlatban szokásos, nagy elkötelezettséget jelentő jegyesség ideje alatt elkövetett paráznaság kezelésére ad útmutatást. Annál is inkább igaz ez, mert a Márk és Lukács evangéliumban ilyen „kivétel szabály” nem szerepel és ezeknek a Máté evangélium „kivétel” szabálya sem mondhat ellent.

A válás és újrահázasodás egyszerű, de sokak által túlbonyolított témájával itt nem kívánok foglalkozni, de méltányolom sokak helyzetét, akik elrontott házasságukban igei megoldásokat igyekeznek keresni. Nehéz eligazodni a sok zavaros állásfoglalás között, és kiszűrni a sok hamis tanítást. A <https://keskenyut.wordpress.com> blogon több írásra is van hivatkozás, amik közül különösen Myron Horst „Válás, újrահázasodás” című írását javaslom elolvasni. Ez egy teljességre törekvő tanulmány és ellenérvekkel szolgál az elterjedt hamis tanításokkal szemben is.

Tiszteletben tartom mindazok motivációját, akik házassága széttört és igei megoldást keresnek helyzetükre. Ezzel együtt is szeretnék azonban az ige alapján egy egyszerű javaslattal élni, ami az Isten által eltervezett első és egyetlen házasság rendezésének irányába mutat: *„béküljenek meg egymással”* vagy *„maradjanak úgy”* (egyedül élve) és ne keressenek semmiképpen újabb házasságot, ha a házastárs még él, mert az ige azt elég egyértelműen házasságtörésnek nevezi. Ez Jézus tanítása az evangéliumokban!

Kedves leendő és gyakorló házasságok!

Ne tévesszen meg senkit a világban kialakult Római („birodalmi”) Jog alapján álló, a világban széles körben elterjedt polgári jog szerinti gyakorlat, ahol minden különösebb ok nélkül – bontóperi eljárás keretében – szétválasztanak házastársakat, és utána akár-hányszor is „házasság” keretében „egyesítenek” elválasztott embereket.

A Szentírás – és azon belül is Jézus parancsa – ettől eltérően rendelkezik:

„amit Isten egybekötött, azt ember ne válassza szét” (Máté 19.6)

Isten az, aki egy egész életre egybeköt két házastársat, és utána senki ember fiát nem hatalmaz fel azzal, hogy szétválassza azt: legyen az polgári bíróság, maguk a házasságok, bontóperi bíró vagy tanácsadással szolgáló hívő szolgálat. Istennél egyetlen – egész életre szóló – megbonthatatlan házasság létezik, és aki ezt *bármilyen okból* felbontja, az bűnt követ el. Ha esetleg hitetlen fél elhagy hívő házastársat, vagy tartós házasságtörésben él valaki, akkor az ige megengedi a különválást, de ez nem tesz szabaddá senkit újbóli házasságra: *„mással keljen egybe”* vagy *„mást vegyen el”*. Jézus szavai alapján ez házasságtörésnek minősül; kivéve, ha a házastárs meghalt. Ha az ige alapján – a fenti két esetben – elfogadható is a (polgári válóper nélkül) különválás ez nem bontja fel az Isten előtt esküvel megerősített házasságot, hanem az „út” nyitva marad a házasság későbbi helyreállításához. Azoknak, akik így különváltak, azt mondja az ige: *„maradjanak úgy!”*

Isten nem hatalmazta fel a hívőket, hogy szégyenszemre – a világ csúfjára – világi bíróságon pereskedjünk és esküszegőnek bizonyuljanak és emberek szétválasszák azt, amit Isten kötött egybe. Ez nagyfokú engedetlenség Isten felé. Tiszteletben kell azonban tartani a „polgári esketési gyakorlatot” az első házasság megkötését illetően. Fontos tudni, hogy két hívő (de nem hívők esetében is) csupán a „polgári esküvő” keretében – tanúk és nyilvánossága előtt – megtörtént házasságkötés érvényes Isten szemében! Az Isten előtt hiteles házasság főszereplője ugyanis a mindenhol jelenlévő Isten, aki azt akarja, hogy a hívők betartsák a világi rendelkezéseket. A házasság egybeszerkesztője (megkötője) azonban Isten és nem egy polgári vagy egyházi alkalmazott! Ők csak tanúk, ill. áldást mondhatnak az Isten előtt megkötött házasságra. A széttört házasságok utáni rossz megoldások keresése vagy egyszerűen a házasság megmentésére irányuló törekvések helyett, térjünk most vissza Isten eredeti tervéhez.

Isten célja a házassággal kapcsolatban

A kérdés hívők számára valójában ez, és ennél kevesebbel nem elégedhetünk meg. Az igében olvasott általános parancs – „*törekedjetek a tökéletességre*” – a házasság területén is érvényes.

Isten eredeti terve a házassággal:

- Isten a saját képére akarja formálni az embert,
„*Teremti tehát az Isten az embert az Ő képére, Isten képére teremti őt: **férfiúvá és asszonnyá teremti őket.***” (1 Mózes 1:27)
- Isten egy tökéletes társas kapcsolattal ajándékozza meg a férfit és a nőt a házasságban,
„*Nem jó az embernek egyedül lenni; **szerzek néki** segítő társat, **hozzá illőt**.”* (1 Mózes 2:18)
- Az emberiség szaporodásának biztosítása a földön,
„*szaporodjatok és sokasodjatok és töltsétek be az egész földet*” (1 Mózes 1.22.)
- Isten uralmának biztosítása a teremtetett dologok felett,
„*hajtsátok birodalmatok alá; és **uralkodjatok** a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle **állatokon.***” (1 Mózes 1.28).

Ezek a legfontosabb teremtési célok, amiket Isten elgondolt az ember – a férfi és nő – számára.

Ide kanyarodik vissza Jézus is, amikor a farizeusok kísértésére, hogy „szabad-e a férfinak a feleségét bármilyen ok miatt elbocsátani” a következőt válaszolta. Mózes volt az és nem Isten, aki megengedte a válást az „*emberek keményszívűsége miatt*”, de hozzáteszi azt is, hogy az a „*kezdetektől fogva nem így volt*”.

Az Újszövetségben Pál kijelentést kapott a házassággal kapcsolatban (Ef.5) és mint egy titkot oszt meg velünk. Miután hosszan ecseteli a férj és feleség Isten szerinti szerepét a házasságban egy hirtelen fordulattal átváltva a következőt mondja: „*de én Krisztusról és az egyházról szólok*”. Ez azt jelenti számunkra, hogy Pál egy „titkot” mond el a házassággal kapcsolatban, de ezt a házassággal kapcsolatos „titkot” most nyilvánosságra hozza és megmagyarázza: a *férj* Jézust, mint vőlegényt mutatja be és a

feleség pedig a gyülekezetet, mint Jézus *menyasszonyát*, és a kettejük kapcsolata ebből adódóan Jézus és a gyülekezet kapcsolatát ábrázolja ki.

Érdemes felhívni a figyelmet arra, hogy az ige a gyülekezettel kapcsolatban sehol sem beszél gyülekezeti vezetőkről, hanem „csak” elöljárókról (presbiterekről), akik a *gyülekezeti tagok között* (nem felettük, azokon uralkodva, hanem) az életük példájával, *példakép* által vezetnek. Valójában nem ők a vezetők, hanem a Szent Szellem, aki „vigyázókká tesz”

- feddhetetlen,
- egész életükben egy feleséggel – példamutató módon – együtt élő,
- az élet dolgaiban jártas, érett férfiakat, „*akik a saját házukat jól igazgatják*”.

Érdemes felhívni azonban a figyelmet arra is, hogy az ige két esetben említi a *fej* kifejezést, ami viszont egyértelműen vezetésre utal.

„A férj *feje* a feleségének, mint a Krisztus is *feje* az egyháznak” (Efézus 5:23)

Ez jól érzékelteti a férj pozícióját és szerepét a házasságban és a családban, Krisztushoz hasonlóan, aki a Vőlegénye a menyasszonyának, aki Isten családja, a gyülekezet.

A tökéletességről néhány gondolat

Nem szabad hívőként megelégednünk, egy olyan ál-alázatos szemlélettel, hogy „mindenki vétkezett és hűjával van Isten dicsőségének” és ez mentség legyen a hívők életében folyamatosan meglévő bűnök megmagyarázására. Az ige sokat beszél arról, hogy a hívők „*törekedjenek a tökéletességre*” és minden tekintetben a tökéletesség irányába igyekezzenek haladni:

„Annak okáért elhagyván a Krisztusról való kezdetleges beszédet, **törekedjünk tökéletességre**, nem rakosgatván le újra alapját a holt cselekedetektől való megtérésnek és az Istenben való hitnek,” (Zsidó 6:1)

„**Legyetek** azért ti **tökéletesek**, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes” (Máté 5:48).

„A kitartásban pedig **tökéletes** cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül.” (Jakab 1:4)

„Valakik annak okáért **tökéletesek vagyunk**, ilyen értelemben legyünk: és ha valamiben másképpen értetek, az Isten azt is ki fogja jelteni néktek:” (Fil 3:15)

„És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: A **szentek tökéletesítése céljából** szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére: **Míg** eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, **érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére:**” (Ef 4:11-13).

A tökéletességre való törekvés minden téren, a házasság terén is meg kell, hogy valósuljon. Jézus olyan fontosnak tartotta ezt, hogy öt szolgálati ajándékról gondoskodott az egyház számára, hogy *elvigyék a szenteket a tökéletességre*. Jézus célként határozta meg, hogy minden hívő eljusson a tökéletességre. A tökéletességre jutás parancs és egyben elérendő cél is számunkra. A parancs így szól: „**legyetek tökéletesek**” (Máté 5.38), és az ige nyugtazza is a célba való beérkezést: „*akik pedig tökéletesek vagyunk*”. (Jakab 1.4.)

Jézus egy tökéletes Vőlegény

Jézus emberré lett és hozzánk hasonlóan mindenben megkísértetett. A leendő és a gyakorló férjeknek úgy kell Krisztusra tekinteniük, mint tökéletes Vőlegényre, példaképre és mindenben hozzá hasonlítani. Nemcsak Jézus lehet tökéletes és Ő egyedül volt képes bűn nélkül élni, hanem ez lehetséges a hívőknek is:

„Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni.” (Jakab 3:2.)

„Tudjuk, hogy valaki Istentől született, nem vétkezik: hanem aki Istentől született, megőrzi magát, és a gonosz nem illeti őt.” (1 János 5:18.)

Ehhez természetesen újjá kell születni a Krisztusban, hogy azt tudjuk mondani:

„Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus;” (Galata 2.20.)

Valóban a világból kihívottnak kell lenni:

„Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme: és én bennem nincsen semmije; a világnak semmije sincs bennem” (János 14:30)

Odaszánt, a testet minden nap halálba adó, „keresztet felvevő és hordozó” életet kell élni:

„... Ha valaki jönni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem.” (Máté 16:24)

Jézus példát adva nekünk megfeszítette a testét, elhordozva a keresztet, halálra adta magát, kimutatva ezzel a szeretetét a bűnös világ és a menyasszonya felé is.

Jézus érett, egészséges, hús-vér, fiatal férfiként 33 éves koráig házasság nélkül, magát megtartóztatva élt, és nem követett el bűnt. Megváltóként és Vőlegényként is szükséges volt szentül és feddhetetlenül élnie, hogy méltóképpen állhasson a Menyasszonya elé.

Tökéletes Vőlegényhez tökéletes Menyasszony illik

Jézus a menyasszonyától szintén szüzességet – bűn nélküli életet – vár el, és ez azt jelenti, hogy Jézushoz hasonlóan a leendő házasoknak is, meg kell tartóztatniuk magukat a menyegző napjáig.

Jézus és a gyülekezet kapcsolatát kiábrázoló hívő férj és feleség kapcsolatának, házasságának olyan tökéletesnek kell lennie, amin megnyugszik Isten dicsősége. Egy tökéletességben – bűn nélkül – járó házaspáron megnyugszik Isten dicsősége és világító szövétnek lesznek egy bűnnel telt, haldokló világban.

Kedves leendő házasok, első házasságukban élő házaspárok, összetört házasságban élő, de minden vágyukkal a helyreállításon munkálkodó házastársak!

Kibúvókat keresve ne a világ képére változtatok el, leszállítva a keresztyén normákat a világ szintjére, hanem „*változtatok el az elmétek megújulása által*” és „*ne a világhoz szabjátok magatokat*”, hanem

- arra tekintetek, aki vissza fog jönni és egy dicsőséges, hibátlan menyasszonyt fog magával vinni,
- akik nem erre törekszenek félek itt fognak maradni, bármennyire bíznak is Jézus kegyelmében és szeretetében, ha a parancsolatait nem tartják meg.

Mit tehetünk tehát, hogy megőrizzük magunkat és megállhassunk az Úr előtt az utolsó ítéletkor?

- Ne adjunk helyet a reklámokon keresztül áradó „világi kívánságoknak”.
- Ne engedjük, hogy tekintetünket a mindenhol áradó szexualitás ragadja meg, hanem „kössünk szövetséget a szemünkkel”, mert „valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében.” (Mt 5.28.)
- Ne adjunk helyet a gonosznak még gondolatban sem, hogy megkívánjuk más feleségét, mert az ige mondja: „ne kívánd a te felebarátodnak feleségét” (2 Móz 20.17.)
- Ne adjunk helyet a kísértéseknek, amik alkalmak formájában jönnek, ezért kerüljük a kísértést jelentő helyzeteket, hanem „az Úr törvényéről gondolkozunk éjjel és nappal és mindent úgy cselekedjünk” (Józsua 1.8)
- Egy hosszú útról visszatérő vőlegényére vágyakozva várakozó menyasszony valóságos szentségben és tisztaságban várja Vőlegénye megjelenését.

Itt nincs helye a bizonytalanságnak, hibák elkövetésének, hanem törekedjünk a tökéletességre mindenben!

Csak azok mehetnek biztosra, akik első házasságukban mindvégig tisztán kitartottak és Isten dicsőségére példaként állnak a világ előtt és sóvárogva várják a vőlegény visszajövetelét. Azoknak is van remény, akik bűnt követtek ugyan el, mert házasságtörést követtek el és emiatt összetört a házasságuk, de jobban szerették Istent, mint önmagukat és őszinte bűnbánatot gyakorolva mindent megtettek, hogy házasságuk helyreálljon és végül újból békességet nyertek egymással. Ez által megmutatták mások számára is Isten megbocsátó és helyreállító kegyelmét, hogy Isten Mindenható és számára nincs lehetetlen. Mert Ő azért jött, hogy ami elromlott azt helyreállítsa.

Dicsőség neki ezért!

Isten megbocsátja a bűnt, ha valaki töredelmesen bevallja, megbánja azt és el is hagyja. Ha elkövettél paráznaságot vagy házasságtörést, Isten azt is megbocsátja, ha megvallod és őszintén megbánod Isten és házastársad előtt. Nem elég azonban a megvallás és a megbánás, hanem a cselekedetnek is követni kell azt. Van egy feltétel, hogy a bűnbocsánat érvényes legyen Istennél és ezt a feltételt Jézus mondja ki a házasságtörésen rajtakapott asszony felé: „menj el, de többé ne vétkezz”. (János 8.11) Ez egyértelműen azt jelenti, hogy van bűnbocsánat, de a házasságtörés bűnét végleg abba kell hagyni. Aki ezt nem teszi meg, az biztonsággal nem számíthat a Vőlegény – szeplőtelen szüzet elváró – szeretetére.

Az Úr adjon nekünk kegyelmet és tudjunk azzal jól élni, nem elpazarolni, kiesni abból engedetlenség miatt, hanem – okos szüzek módjára – valóban részünk lehessen a Vőlegény és a Menyasszony találkozásában.

Jövel Uram Jézus!